

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N275

30 de maig de 2012

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Boi Ruiz presideix una consultoria que ofereix serveis a l'administració

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya i expresident de la Unió Catalana d'Hospitals és president i soci de Know-How-Advicers S.L.

ORIOL CLAVERA

Clam antiracista a Vic

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Més de 1.500 persones es van manifestar el 26 de maig pels carrers de Vic a favor de la cohesió social i contra el racisme

Nova ràtzia contra vaguistes del 29-M

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

ENTREVISTA A LA SINDICALISTA LAURA GÓMEZ

**"No em penedeixo d'haver
estat davant de la Borsa"**

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

estirant del fil

CATALUNYA · LA RECAPTA HA ESTAT IMPULSADA PEL MATEIX DEPARTAMENT DE BENESTAR SOCIAL QUE VA RETALLAR EL PIRMI L'AGOST PASSAT

Les patrocinadores de la Marató van guanyar 9.300 milions d'euros el 2011

Telefònica Movistar, La Caixa, Abertis, El Corte Inglés, ESADE o destacats evasors fiscals com els Carulla o Carceller, entre les principals empreses patrocinadores de la Marató per la Pobresa

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

La Marató per la Pobresa, el programa de dotze hores impulsat pel Departament de Benestar Social a través de TV3, va cloure el diumenge 27 de maig amb un marcadors final de 4.030.182 euros recaptats. Lluny de qüestionar la tasca social i l'arrelament comunitari del tercer sector a Catalunya, la Marató per la Pobresa ha suscitat un profund debat al carrer i a les xarxes socials, sota les etiquetes #sobrencadires, #maratojusticia o #sobracinisme. El debat ha pivotat, fonamentalment, en una triple crítica: l'apropiació de la iniciativa per part d'un govern que retalla i fa créixer les dinàmiques d'empobriment, l'esponsorització d'empreses directament implicades en la crisi i el no qüestionament del model socioeconòmic que fa tres dècades que deixa un 20% de la població fora de joc.

Entre el 7,6% i el 0,04%
Sigui com sigui, els quatre milions recaptats es presten a comparacions més que eloqüents. La xifra equival a un 7,6% dels 53 milions d'euros que CiU va retallar l'agost passat en les partides del PIRMI, la renda mínima d'inserció. Una política pública que, per a moltes persones i famílies en situació de vulnerabilitat social, és l'únic ingrès

Els quatre milions d'euros aconseguits equivalen a un 7,6% dels 53 milions que CiU va retallar en les partides del PIRMI

mensual de què disposen. Les retallades del PIRMI, entre d'altres retallades a serveis socials bàsics executades pel govern convergent, van arribar després que, el mes de maig, s'hagués registrat un record històric de sol·licituds, amb 33.772 expedients. Però en ple estiu, el mateix Departament de Benestar Social que ha impulsat la Marató

Artur Mas i Elena Rakosnik atenen el telèfon a la Marató per la Pobresa

-el conseller Cleries afirma al seu bloc personal que "la idea va sortir des del govern"- va cancel·lar 4.521 ajuts. Actualment, 10.000 persones estan a l'espera de rebre una resposta i, si no es modifiquen els pressupostos vigents, el mes d'octubre el PIRMI no es podrà abonar.

Els quatre milions d'euros recaptats també queden molt lluny dels beneficis econòmics que van obtenir l'any passat les principals empreses que han patrocinat la Marató. A penes suposen un 0,04% dels guanys nets que van obtenir l'any passat: més de 9.300 milions d'euros en beneficis nets. La xifra és el resultat de sumar els beneficis obtinguts el 2011 per La Caixa (1.307 milions), Movistar (5.403 milions), Abertis (720 milions), El Corte Inglés (319 milions), Gas Natural Fenosa (1325 milions), Estrella Damm (89 milions) o Gallina Blanca (200 milions estimats, ja que no presenten balanços consolidats). Durant el 2011, totes juntes

van guanyar cada dia 25 milions d'euros: un 16% del que va recollir la Marató. Dit altrament, els quatre milions d'euros aconseguits a través de microportacions socials equivalen a set hores de beneficis de Movistar, a un dia de beneficis de La Caixa o al 0,017% del rescat públic de Bankia, que en la seva marató particular ha obtingut 23.464 milions d'euros en 72 hores.

Els rostres empresarials de la crisi
Operació de màrqueting i maquilatge corporatiu, el cert és que, entre les empreses patrocinadores de la Marató, hi figuren empreses directament vinculades als estralls provocats per la crisi: Telefònica, amb uns beneficis milionaris els darrers dos anys (de 15.000 milions), anuncia acomiadaments massius de 8.500 treballadors; Abertis, la gestora dels peatges catalans amortitzats fa anys i comandada per Salvador Alemany, que també presideix el

consell econòmic assessor d'Artur Mas, amb uns beneficis de 720 milions, ha anunciat l'acomiadament de 400 persones; La Caixa, que en cinc anys de crisi ha guanyat més de 8.600 milions d'euros, està rere el 8% dels desnonaments, segons dades de la PAH; El Corte Inglés, amb 319 milions de guanys, ha estat el primer de recórrer a "l'acomiadament per absència justificada" en aplicació de la darrera reforma laboral.

D'entre el seguit d'empreses, però, n'hi ha dues que destaquen especialment, per la càrrega de cinisme que incorporen: Gallina Blanca i cerveses Damm. Els seus propietaris, la nissaga Carulla i Demetrio Carceller respectivament, són dos dels casos més recents de frau fiscal empresarial català. En el cas de la família Carulla, propietària de la poderosa agroalimentària Agroalimen, continua oberta la investigació judicial per un frau continuat que

podria arribar als 160 milions d'euros. L'evasió fiscal s'hauria produït triangulant transferències a través de comptes opacs a paradisos fiscals com les Antilles Holandeses.

Respecte Demetrio Carceller, president de Damm, cal recordar que l'Audiència Nacional li va bloquejar 400 milions d'euros i el va investigar, el 2010, per un frau fiscal continuat durant quinze anys que podria arribar als 500 milions. Carceller, fill del fundador de Falange del mateix nom que va ser ministre de Franco entre 1940 i 1945, simulava viure fora de l'Estat espanyol per tributar a Portugal, amb una fiscalitat menor cap a les rendes altes. Ha estat un dels casos més greus d'evasió fiscal individual de la història de la hisenda espanyola, en un context on el frau fiscal català puja a 16.000 milions d'euros anuals. Comparativament, la Marató per la Pobresa ha recaptat un 0,02% d'aquesta xifra.

> A cavall entre una escena digna de Berlanga i el regust amarg retrofranquista del 'ponga un pobre en su mesa' i l'etern dilema entre caritat hipòcrita i solidaritat transformadora, el debat sobre la Marató per la Pobresa de TV3 va esclatar obertament la setmana passada. Un espectacle televisat on els màxims responsables de les pitjors retallades antisocials han lluit cínicament 'compromís contra la pobresa' i on uns 'partners' empresarials directament vinculats a la crisi social i econòmica han crescut al màxim els seus nivells d'hipocresia.

, estirant del fil

I no deixa de ser simptomàtic que quatre de les empreses patrocinadores (La Caixa, Abertis, Movistar i Gas Natural) tinguin comptes a paradisos fiscals.

Cirereta final

Però les crítiques van més enllà. La Marató ha triat uns dipositaris, uns auditors i uns gestors ben singulars i allunyats del tot del tercer sector: La Caixa, PricewaterhouseCoopers i ESADE. La Caixa cobrarà les aportacions, mentre que ESADE, el *think tank* neoliberal on es va formar el conseller de Benestar Social Josep Lluís Cleries, serà l'encarregat d'assessorar els projectes finançats per la Marató a través de l'associació d'exalumnes. Cal recordar que el director d'ESADE va dimitir el mes de març passat després que es fes públic que havia cobrat 128.000 euros de la trama corrupta de l'Institut Néos d'Iñaki Urdangarin, també exalumne d'ESADE. PricewaterhouseCoopers mereix una menció especial. L'auditora que el diumenge gestionava tot el procés de control de les aportacions i que monitoritzarà els projectes finançats, de matriu nord-americana, assessorava Lehman Brothers el 2007 i avui assessora la Generalitat en matèria de retallades sanitàries.

ESADE serà l'encarregada d'assessorar els projectes finançats per la Marató a través de l'associació d'exalumnes

Al país on la mare de déu és negra i el goril·la és blanc, tot sembla que continua rutllant al revés. Una marató molt singular promoguda -vés per on- pels agents que promouen la pobresa: governs que han executat les pitjors retallades socials des del final de la dictadura, departaments que retallen Pirmis, multinacionals amb beneficis que acomiaden, bancs que guanyen i desnonen i empreses dels defraudadors fiscals més nostres. Per llogar cadires quan no en sobren. En un escenari d'emergència social on ressonen les paraules d'Eduardo Galeano, al seu *Diccionari del Nou Ordre Mundial* de 1991: "Riquesa: segons els rics, no produeix la felicitat; segons els pobres, produeix quelcom força semblant; però les estadístiques indiquen que els rics són rics perquè són pocs i les forces armades i la policia s'ocupen d'esclarir qualsevol possible confusió al respecte".

> Un contraespot crític triomfa a la xarxa

De tot el que distància la caritat que humilia de la solidaritat que transforma, va néixer la iniciativa *No falten cadires, sobra cinisme*. Un vídeo que replica i capgirava l'anunci oficial de la Marató per la Pobresa i que ha triomfat a la xarxa social des que es va penjar a Youtube el diumenge 20 de maig al vespre. El tre-

ball audiovisual, una lectura crítica i contrapublicitària, ha estat impulsat pels moviments sociopolítics sabadellencs i hi han participat membres del SIPS, l'MPS, la PAHC, la CUP o la comunitat amaziga. Contra la caritat del Poder, l'espot fa una crida a "la solidaritat, la consciència i la lluita" i recorda que la pobresa és inherent

al capitalisme. En menys de dotze hores, a Youtube, el vídeo alternatiu va multiplicar per deu les visites rebudes per l'anunci oficial de la Marató. Al tancament d'aquesta edició, el vídeo ja supera les 125.000 visites, mentre que l'espot oficial en registra 8.000. A més, un altre vídeo que està triomfant a la xarxa és la

intervenció d'Ada Colau, de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), a la gala del Català de l'Any que emetia TV3. Colau va ser censurada i el seu discurs "no és una crisi, és una estafa" no es va emetre. La seva intervenció es pot escoltar ara a Youtube, en un vídeo que ja supera les 100.000 visites.

> Marató per la justícia davant de Mordor

ALBERT GARCIA

Una de les activitats dutes a terme a la Marató per la Justícia

En paral·lel a la Marató per la Pobresa, l'assemblea de #OccupyMordor, nom amb què han estat rebatejades les torres de La Caixa que hi ha a la Diagonal de Barcelona, va contraprogramar la Marató per la Justícia el mateix diumenge. Sota el lema *Ens arruïnen, ens silencien i ara ens demanen caritat*, l'assemblea va impulsar -de deu del matí a deu de la nit- xerrades, debats i actuacions per abordar les alternatives reals a la pobresa i un taller sobre l'auditoria del deute. Segons l'assemblea, "sí que hi ha diners, però els tenen uns pocs", "no hi ha càstig

per als causants de la crisi". Occupy Mordor apunta que cal "combatre les mentides sobre els motius de la pobresa, en un món on hi ha 842 milions de persones que passen fam" i entendre "que això no s'arregla amb caritat que supleix les funcions que abandonen les administracions públiques". Arcadi Oliveres, Carles Muntaner, l'Associació 500x20 o la Comissió de Teatre del 15-M hi van prendre part. L'assemblea que fa deu dies que promou una cassolada permanent davant la principal institució financera del país manté les mobilitzacions.

> D'efecte i causes, de pobres i rics

La pobresa ja afecta 2,7 milions de persones als Països Catalans, el 21% de la població. La Generalitat deu més de 700 milions d'euros a les entitats del tercer sector. Potser la imatge més política i polititzada de la Marató de TV3 d'enguany -que ha quedat molt lluny de la recaptació de nou milions d'euros aconseguida el 2011- ha estat veure el president de la Generalitat Artur Mas o el conseller d'Economia Mas-Collell atenent els telèfons. Bou per bèstia grossa, discursos públics publicitaris contra l'exclusió emesos pels mateixos que, amb la seva pròpia acció de govern, atien les desigualtats i reforcen una pobresa que ja suma 1,3 milions de persones a Catalunya. Una pobresa, però, que no és d'ara. Cronificada des de fa tres dècades a conseqüència directa d'un model socioeconòmic que ha fomentat la concentració de la riquesa, situa un 20% de la població en paràmetres permanents de vulnerabilitat i exclusió. Amb l'agreuïtant que, durant els darrers cinc anys de crisi, s'ha aguditzat l'exclusió, s'ha accelerat el risc de pobresa i s'ha escurçat l'itinerari cap a la precarietat. Avui, l'auge de l'atur, el mileurisme generalitzat, l'endeutament hipotecari i la destrucció de l'estat del benestar, en-

tre d'altres, provoquen que, en menys de tres mesos, es pugui curar a la teranyina de la pobresa.

Una pobresa que ja afecta una de cada cinc persones a Catalunya, on 250.000 famílies -un augment del 8,2% respecte l'any anterior- sobreviuen sense cap tipus d'ingrés. Escenaris d'emergència i col·lapse social on la població major de 65 anys ha esdevingut el col·lectiu més vulnerable (25,1% sota pobresa), seguida per les persones menors de setze anys

La pobresa ja afecta 2,7 milions de persones als Països Catalans, el 21% de la població

(23,4%). Una de cada cinc llars catalanes té uns ingressos anuals inferiors a 14.000 euros i el 32% tenen la percepció d'arribar a finals de mes amb dificultat. Les darreres dades disponibles a Catalunya sobre l'índex de Gini, que mesura les desigualtats, descriuen una estructura social on el 20% més ric de la

població accedeix al 37% de la renda, mentre que el 20% més pobre només accedeix al 7,9%. A Catalunya, el 10% de les llars més afavorides ingressen 7,6 vegades més que el 10% de les llars més pobres.

Retallades i endarreriments

El fet que el govern de CiU degui 709 milions d'euros a les 4.000 entitats sense ànim de lucre que vertebren el tercer sector a Catalunya contribueix directament a posar més traves i dificultats. La pobresa, xacra local i global que afecta 2,7 milions de persones als Països Catalans, 84 milions a Europa i 3.500 milions arreu del món, també creix amb les retallades de CiU en cooperació al desenvolupament. La FCONGD ha denunciat que les tisorades i el canvi d'orientació en les polítiques públiques de cooperació han reduït un 55% el pressupost i afecten directament un milió i mig de persones als països empobrits pel capitalisme, on les ONGD catalanes desenvolupen projectes de transformació social.

Amb el rerefons del debat suscitats per la Marató, Teresa Crespo, presidenta d'ECAS (Entitats Catalanes d'Acció Social), ha manifestat que la voluntat de les xarxes implicades en la lluita contra la pobresa és "que aquells que tenen

més recursos econòmics paguin més, que desapareguin els paradisos fiscals, les economies submergides i les especulacions". Per Iolanda Fresnillo, de l'Observatori del Deute en la Globalització, "la pobresa té causes i les causes tenen responsables" i "cal allunyar-se d'actituds caritatives i assistencials" per anar a "les arrels del problema i poder construir un món sense desigualtats i, per tant, sense pobresa". Josep Manel Busqueta, del Seminari d'Economia Crítica Taifa, és del parer que "atribuir la responsabilitat de la situació social que vivim a la crisi no és res més que un bonic truc d'escapament" per defugir que és el model econòmic injust el que exclou i margina cada cop més gent. Arcadi Oliveres es va manifestar en el mateix sentit des del mateix plató de la Marató de TV3. Concís, va apuntar que "la quantitat recaptada per la Marató representa un 5% de la despesa militar diària espanyola". En relació a l'espot de la Marató on cinc persones es disputen quatre cadires, Albert Sales, activista social contra la pobresa, ha escrit que "faltaria obrir el debat sobre qui ha enretirat la cadira que falta... i potser hauríem de buscar-lo a les oficines d'alguna de les empreses patrocinadores de la pròpia Marató".

, impressions

Rolando d'Alessandro
opinio@setmanaridirecta.info

Inmemòria (com a 'injustícia')

El 16, 17 i 18 de març de 1938, Barcelona va patir els primers bombardeigs de saturació de la història contra una gran ciutat. L'objectiu, segons l'ordre explícit de Mussolini, era escampar el terror i la destrucció a la rereguarda: la població civil. Hi van morir un mínim de 670 persones. A tota Catalunya, van ser 137 els nuclis afectats, amb més de 5.000 víctimes i episodis com l'atac al mercat de Granollers o les incursions contra les columnes de civils que es dirigien, després de la derrota, a la frontera amb França.

El Parlament italià s'ha negat sempre a assumir cap mena de responsabilitat institucional

El Parlament italià s'ha negat sempre a assumir cap mena de responsabilitat institucional amb l'argument que "allò" va ser obra de Mussolini. Argument que no impedeix -encara avui- les administracions públiques presentar-se com a acusació popular contra els SS que l'any 1944 van massacrar no combatents en operacions de represàlia. I que es contradueix amb una recent sentència del Tribunal Suprem contra l'estat alemany, segons la qual els canvis de règim no afecten la continuïtat dels estats com a institucions.

Des de fa cinc anys, grups d'italians residents a Catalunya estan intentant que aquells crims de lesa humanitat siguin objecte d'una condemna formal per part dels organismes oficials de la república italiana. En va. El 2 de juny de 2011 l'associació Altraitalia, amb dues de les víctimes sobreviscudes als bombardeigs de la Barceloneta -l'Anna i l'Alfonso- va decidir presentar una querrela criminal a l'Audiència Nacional, que va ser rebutjada declarant-se incompetent.

Era d'esperar. Tot i que en aquest cas, en tractar-se de la intervenció d'un país estranger, els jutges no podien invocar la llei

d'amnistia. No tan esperat era, en canvi, que la iniciativa no despertés gaire interès entre la premsa i l'associacionisme del país, ni que rebotés contra una paret de goma institucional.

La querrela es tornarà a presentar als jutjats de Barcelona properament, últim pas d'un treball que ha portat el col·lectiu Altramemoria a descobrir que moltes ciutats italianes (Trieste, Arezzo, Roma) exhibeixen plaques i monuments en carrers, cementiris, escoles dedicats a caiguts feixistes de la guerra d'Espanya.

O a trobar les proves de la continuïtat del pagament per part

de l'estat franquista a la Itàlia republicana, fins als anys seixanta, del deute contret per l'ajut militar als revoltats: 5.000 milions de lires i facilitats per a la instal·lació a Catalunya d'empreses com Seat o Olivetti.

O a revelar que l'any 1999, el Parlament català havia aprovat una resolució no de llei demanant a Itàlia que assumís les seves responsabilitats pels bombardeigs del 1937-1939. Resolució que finalment no sortiria, per raons desconegudes, del recinte parlamentari. En aquest àmbit, seguint l'exemple basc, els partits que s'havien oblidat de fer-ho durant els vuit anys que van

governar a Catalunya estan promovent una nova iniciativa. La primera proposta d'ERC va caure perquè CiU es negava a emprar el verb "condemnar" en el text de la resolució. És evident que, al partit del Puig, els milers de catalans morts per l'atac de feixistes italians no susciten la mateixa preocupació que uns contenidors cremats per anarquistes, també italians, ni els fills i nets de les víctimes són dignes de la protecció jurídica que es dispensa a aparadors de bancs i botigues de multinacionals.

Al llarg dels anys, van ser contactats el Memorial Democràtic, l'Ajuntament de Barcelona, partits (tots menys els hereus del bàndol franquista), els ajuntaments de Granollers, La Garriga, Figueres, la Diputació de Barcelona. En tots els casos, la negativa a involucrar-se en una iniciativa judicial va quedar ben clara.

Per a les organitzacions polítiques que han dominat les administracions catalanes en els últims sis anys aquelles bombes són història. I les supervivents no mereixen la consideració de ciutadanes que van patir durant tota la seva vida les conseqüències d'una brutal agressió, ciutadanes que cal rescabalar amb un acte de justícia, tan tardà com imperiosament necessari, sinó com unes iaïes que cal cuitar-se a gravar i tot seguit enterrar en una base de dades, unes figurants que es faran servir -mentre durin- per donar un toc d'emotivitat a actes d'autolegitimació organitzats pels guardians de la nostra memòria.

Laia Estrada · Militant de Cau de Lluces
opinio@setmanaridirecta.info

On són les dones de Pobleviu?

Donant el cop d'ull diari a Pobleviu, no he pogut evitar sentir certa resignació en veure que tots els articles d'opinió han estat escrits per homes. No és la primera vegada que ho veig, però avui m'he decidit a repassar les diferents pàgines de la secció d'opinió. Més o menys, de mitjana, només un de cada deu articles d'opinió han estat escrits per una dona. Si ens hi fixem més, dona la casualitat que la majoria de les dones que han escrit i escriuen al portal Pobleviu som militants d'una assemblea feminista... Casualitat? És evident que no.

El motiu d'aquestes línies no és posar sobre la taula un seguit de dades estadístiques obtingudes de manera matussera. Només pretenc remarcar la mancança que tenim al moviment en relació a la militància femenina. És obvi que una de les raons que expliquen que hi hagi tan pocs articles escrits per dones, és que la militància és majoritàriament masculina. Ara bé, el que cal preguntar-nos és el perquè.

Fa poc vaig assistir a una taula rodona organitzada pel SEPC a Burjassot, en el marc de la Trobada d'Estudiants dels

Només pretenc remarcar la mancança que tenim al moviment en relació a la militància femenina

Paisos Catalans. Malauradament, la major part del debat que vam compartir va girar al voltant de la idoneïtat o no dels

col·lectius de dones. Com molt bé va sentenciar el company del Brot Bord, que també hi participava, el debat no va ser gens interessant, i vam perdre una bona oportunitat per a aprofundir en totes les mancances que té el moviment a nivell antipatriarcal, tant externament com interna. El postfeminisme, el transfeminisme (que transcendeix el feminisme) i d'altres invents són l'última moda. Com en molts altres camps, els postulats postmoderns estan fent molt de mal, sobretot perquè la majoria de vegades, la gent els

repeteix sense ser-ne conscients del que són.

No m'estendré descrivint quins són els nous tòpics del postfeminisme, això ho deixo per a un altre article, i així compensar això de la mitjana. Simplement acabaré remarquant que avui com ahir, els col·lectius de dones són una necessitat però també una gran oportunitat. I no puc acabar si no és animant totes les companyes que tenim al moviment a que facin un pas endavant i s'atreveixin a aportar les seves impressions, les seves opinions i reflexions!

Marc Gavalà · Membre de la Campanya d'Afectats per Repsol
opinio@setmanaridirecta.info

Expropiar Repsol

La recuperació argentina d'una part de les accions d'YPF, privatitzades per Repsol al poble argentí fa una dècada, va esvalotar el govern espanyol i tot un exèrcit d'opinatadors públics, fins i tot, per inversemblant que sembli, els portaveus dels sindicats oficialistes UGT i CCOO. Sorprenentment, ningú no qüestionà quelcom tan palès com la sobirania dels països en relació als seus recursos naturals. Tampoc les irregularitats comeses per Repsol durant una privatització l'any 1999, en un context generalitzat de corrupció i clientelisme polític. Sobre l'unànim clam, bandereta espanyola en mà, defensant els "nostres interessos" i la seguretat d'inversions espanyoles a ultramar, no mereix més anàlisi que el que poguem copsar cada dia a la pàgina 3 dels diaris o als minuts lluminosos que acompanyen els telenotícies: Repsol patrocina l'ampli ventall mediàtic i patim d'un periodisme submís, de molt baixa qualitat i pitjor valentia. D'altra banda, és una llàstima la mandra dels moviments socials a afrontar un debat energètic profund sobre com alliberar-nos de la malaltissa dependència a unes corporacions privades, de capital deslocalitzat, que només persegueixen benefici a tota costa. En un context de crisi, perquè no expropiar també Repsol? Per començar, Repsol era una empresa pública entregada a trossets als capitals bursàtils i que, ara, timonegen bancs amb forats financers (com La Caixa, Cajamadrid, o Caixa Catalunya), barons de la totxana arruinats (Sacyr Vallehermoso) i holdings d'especuladors de Wall Street. Amb 10 milions

C. FOSCH

d'euros nets de benefici diari (4.150 milions d'euros l'any 2010), podem assegurar que estem transferint part dels nostres sous (electricitat, butà i benzina) per enriquir l'empresa més rica. Caldria revisar els mecanismes d'externalització de costos socials i ambientals de les inversions de Repsol, per adonar-nos que ni la companyia assumeix la reparació de danys al llarg de totes les fases de la cadena de producció, transport i refinament de petroli, ni tampoc ho fem els consumidors. Els passius ambientals són transferits per la cara a les poblacions afectades per les activitats petrolíferes, a l'atmosfera i el mar en forma d'emissions i vessaments sistemàtics, o a les futures generacions: ja s'ho trobaran. Es detecta un context institucionalitzat d'impunitat ambiental que allibera les corporacions privades de qualsevol responsabilitat civil o penal. És més, a través dels

seus discursos de responsabilitat social corporativa, han aconseguit dur les seves obligacions de respecte cap al medi i les persones, al terreny de la voluntarietat. Són (es fan les) bones, perquè volen. Ja ningú nega, ni el negacionista Aznar, que ara en farà negoci amb instruments d'adaptació, que el canvi climàtic provocat per la combustió de petroli empitjorà les condicions de vida del planeta. També s'ha passat d'ignorar el zenit mundial de la producció de petroli (*peak oil*) a ser reconegut ja com el gran problema que enfrontarà l'economia els propers anys. Així doncs, sobre un pis de crisi ecològica, energètica, econòmica i climàtica, no és prudent deixar l'energia en mans d'especuladors bursàtils que només cerquen beneficis a curt termini. Recuperar el control públic de Repsol seria una oportunitat per introduir la justícia ambiental a la producció energètica.

Aplicant criteris ètics i no monetaris a l'empresa, seria el primer pas per aturar la devastació amazònica que genera Repsol que afecta milions d'hectàrees d'ecosistemes fràgils, reparar la salut dels afectats per llurs activitats nocives, retirar-se de països dictatorials o amb conflictes bèl·lics o retornar els territoris allà on la població no ha estat consultada o ha expressat el seu rebuig. El següent repte seria transformar una corporació transnacional vertical i concentrada en una sèrie de cooperatives energètiques amb control social, enfocades a l'autoabastiment d'energia de fonts locals i renovables. Per a això caldrà desballestar la corporació, reduir la producció i acompanyar el procés amb una transició valenta cap a una societat despresa del sobreconsum i les comoditats del cotxe privat, basades en petroli barat d'origen desconegut. No serà fàcil, però valdrà la pena.

EN CALENT

"L'habitatge ha estat desatès pels diferents bancs i ha provocat problemes greus als veïns"

Miquel Adell Borràs és membre de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell, que ha alliberat un bloc amb tres habitatges al barri de Campoamor.

Aquest edifici servirà per donar allotjament d'emergència a famílies que, ara mateix, ja es troben al carrer o que s'hi trobaran en breu, ja que l'ajuntament de la ciutat ha reconegut en diverses ocasions que no té prou pisos d'emergència o d'habitatge públic per donar solucions per aquestes famílies. El pis alliberat és propietat de Catalunya Caixa i ha canviat de mans entre diferents bancs des que va ser construït, ara fa gairebé 4 anys. Durant tot aquest temps, l'habitatge ha estat desatès pels diferents bancs provocant problemes greus als veïns. Una de les virtuts d'aquesta ocupació és el gran suport que està mostrant el veïnat i l'aprenentatge que l'experiència suposarà tant per als membres del

col·lectiu com per als veïns. Fem aquesta ocupació de manera pública perquè volem forçar l'administració a prendre part en la resolució d'aquesta problemàtica. Aquesta acció, però, ve precedida de les ocupacions que es produeixen cada dia quan les famílies veuen clarament l'ocupació com una alternativa vàlida a veure's al carrer. És positiu que la gent prengui allò que és seu per la seva mà i no assisteixin impotents a l'espoli, però també és imprescindible l'organització per estructurar una lluita que busqui donar una solució col·lectiva al problema de l'habitatge. Una opció vàlida i que ara mateix produeix fruits esperançadors a Sabadell és la de la PAHC demostrant amb la seva lluita que guanyar als bancs és possible.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

En bicicleta pels carrers

Oriol Augé, Castellciutat

Quasi tothom hem anat en bicicleta pels carrers d'una gran ciutat, com per exemple Barcelona, i ens hem trobat en situacions en què una dubta d'anar per la calçada o per la vorera. Per la vorera ens trobem que hi ha molts vianants que es queixen, creuen que no és oportú que una bicicleta (en ser un vehicle) vagi per la vorera. Davant d'aquesta situació, el ciclista opta per anar per la calçada. A la calçada es troba que les distàncies de seguretat ningú (o molt pocs) les respecten, les motos t'avanquen per ambdós costats i a velocitats desorbitades i fins trobem conductors o conductores agosarades que, fins i tot, tenen la barra d'insultar-te. Perquè no provem d'organitzar-nos? Intentar que es potenciï més l'ús de la bicicleta a la ciutat de Barcelona i que, alhora, es redueixi l'ús de vehicles motoritzats (incloent el transport públic). Les ciclistes continuarem callant o ens disposarem a organitzar-nos i a canviar les coses? És aquesta la qüestió. Diguem ben fort: en bicicleta pels carrers!

L'educació, la democràcia i l'esclavitud

Josep M. Loste i Romero, Portbou

L'ensenyament, l'educació, és un pilar fonamental de l'anomenat estat del benestar però, a diferència d'altres àmbits socials, és una matèria que pot marcar per sempre, de forma irreversible, la vida d'una persona. És quelcom que ens permetrà guanyar-nos la vida dignament i ser mínimament lliures i autònoms o bé esdevenir un esclau -a vegades sense tenir-ne consciència- durant tota la vida. Per tot això, a la dreta (política, social i confessional) li interessa molt que l'educació sigui quelcom elitista i privatitzat, per a ús exclusiu de minories. D'aquesta manera es pot mantenir un estricte control ideològic de la gran majoria de la població.

On ens porta l'apartheid sanitari

Oscar Sisteré Saureu, Lleida

Amb l'excusa del turisme sanitari, el govern estatal vulnerarà, a partir de setembre, el dret de centenars de milers de persones a la pròpia salut, reconegut per l'encara vigent Llei d'estrangeria. La reforma ja aprovada suposa una vulneració greu dels drets humans i estigmatitza encara més les persones migrades assenyalant-les com a causants d'una part del dèficit del sistema sanitari. Les dades, però, diuen que les persones migrades a l'Estat espanyol van al metge la meitat que els autòctons i que la seua despesa sanitària representa només un 4,6% del total. L'any 2009, només el 7,3% d'intervencions quirúrgiques a Catalunya es van fer a pacients estrangers. Restringir l'accés a la sanitat a una part de la nostra societat no és una mesura econòmica, sinó una tisorada, en tota regla, a un dret fonamental inclòs a la Carta Internacional dels Drets Humans. Una tisorada inhumana i ineficaç que, de nou, discrimina les persones que més estan patint la crisi i alimenta un discurs xenòfob.

. EDITORIAL

Boi Ruiz, la sanitat com a negoci

Van passar de dirigir la patronal d'hospitals privats i concertats més important de Catalunya -la Unió Catalana d'Hospitals- a comandar la sanitat pública. Es diuen Boi Ruiz, Roser Fernández o Josep Maria Padrosa, i estan a càrrec dels hospitals, dels centres d'atenció primària i de les ambulàncies que entre totes paguem i fem servir. Mentre romanien a l'ombra, reclamaven que l'Institut Català de la Salut (ICS) els feia competència deslleial. Els centres privats que aleshores representaven es trobaven, a l'hora de concertar serveis amb el Servei Català de la Salut, amb un competidor potent, l'ICS. Una empresa pública que agrupa vuit hospitals i centenars d'ambulatoris, que presta servei a sis milions d'habitants i dona feina a d'altres 14.000. L'arribada d'Artur

Mas a la Generalitat de Catalunya els va treure de l'ombra, i els va donar el bastó de comandament. Sota el pretext de mesures per salvaguardar l'Estat del Benestar, han tancat centres sanitaris i llits d'hospital i han suprimit proves diagnòstiques o tractaments. Ara enceten el trossejament de l'ICS -que tanta nosa els hi feia- per facilitar l'entrada de capital privat i convertir els concerts -que fins ara eren el complement- en la regla. El mateix Boi Ruiz ha reconegut una discussió estètica respecte l'acumulació de càrrecs en els àmbits privat i públic. En cap cas un debat ètic o jurídic. Però, és gaire ètic presidir una consultoria que ofereix serveis d'assessorament en el sector sanitari a les administracions públiques, quan ell mateix n'està al capdavant d'una?

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Ens obliguen?

Lèlia Becana Velasco
directa@setmanaridirecta.info

Ens obliguen a estar sempre alerta, pendents de "responsabilitats" imposades, sovint entre l'espasa i la paret, prenent decisions importants sobre temes que realment no ho són tant, magníficament tot el que fem. I ens acostumem tant a viure en aquest estat d'ànim, en aquesta predisposició a refer el que hem fet de manera espontània ("segur que hi havia una decisió millor"), que ens oblidem de ser naturals i de deixar-nos anar, a gaudir de les nostres contradiccions i dels nostres dubtes.

Malgrat el sistema i malgrat l'opressió en la que vivim instal·lades, moltes (però no totes) som lliures de fer i desfer amb la nostra vida com conside-

rem oportú i sembla que mai triem el camí correcte. Potser perquè ja no n'hi ha, de camins correctes, potser perquè, en el fons, on vivim instal·lades és en la indecisió i en la por a equivocar-

Li hem de treure el dramatisme a la vida per no acabar vivint amb por

rem; instal·lades, potser, en la mirada de l'altra? Hem d'aprendre a donar importància a les coses que realment tenen importància i deixar enrere el que no ens interessa, a triar el que volem ser de grans, a traspassar fronteres, a trencar tabús... però els tabús propis no els que marca el manual

de la militant. Igual que hem d'aprendre a qüestionar-ho tot, a no donar res per sabut, a atrevir-nos a preguntar i a dissentir. Només així podrem fer front a la repressió que ens envolta i fer-nos fortes, però no dures.

La llibertat, la dignitat i la solidaritat la duem a dins, malgrat les reixes o les hipoteques, i són aquests sentiments els que hem de deixar anar. No hem d'esperar que ningú ens digui què som i com hem de fer res, hem de deixar anar l'instint, sense por. I, quan ens equivoquem, continuar i mirar d'aprendre alguna cosa per no passar-nos la vida repetint els mateixos errors. Però, sobretot, li hem de treure el dramatisme a la vida per no acabar vivint amb la por que ens volem inculcar: por a perdre, por a no tenir, por a estar soles, por a viure plenament?

. COM S'HA FET

Aquesta setmana volem felicitar al Xavi i a la Mª Jesús i donar la benvinguda al Martí, la darrera incorporació del setmanari que, tot i tenir només unes hores de vida, ja el sentim com a part de la família. D'altra banda, aquest dissabte tenim assemblea general del col·lectiu, serà al local de Sants i esperem que hi hagi el màxim d'assistència possible ja que serà la darrera abans de les vacances d'agost. Tenim temes molt importants a parlar. Per exemple la qüestió del redisseny del setmanari. Com que ara tenim color a totes les pàgines, estem intentant fer un disseny nou de cara al setembre. Per això contem amb un equip de dissenyadores gràfiques i també, ja que hi som, canviarem alguna secció del setmanari. D'altra banda, hem de parlar de dinamitzar la nova secció de vídeo -que surt a partir de la web-. Finalment també parlarem del procés de pastoreig que estem duent a terme des de fa uns mesos i del qual esperem tancar la fase d'autoanàlisi abans que arribi l'agost. Fins la propera setmana. Salut!

. FE D'ERRADES

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.setmanaridirecta.info - directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info - edicio@setmanaridirecta.info - video@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@setmanaridirecta.info - il·lustracio@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info - distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info - administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Manu Simarro Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Oriol Andrés Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galf i Muriel Comas La indirecta | Àlex Romaguera FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Carlos Villafranca CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Marc Iglesias COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Anna Pujol Reig DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MAREME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Occupen un edifici de Catalunya
Caixa a Sabadell | PÀG. 8

Els negocis privats del
conseller Boi Ruiz | PÀG. 9

Entrevista a la sindicalista
Laura Gómez | PÀG. 10

Noves detencions per la vaga
general del 29-M | PÀG. 12

CATALUNYA · MÉS DE 500 ESTUDIANTS D'ANTROPOLOGIA DE LA UB FAN VAGA INDEFINIDA I ASSEMBLEA PERMANENT

Un procés de debat als campus reimpulsa una mobilització ratificada aula per aula

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Després de la vaga general d'educació del 22 de maig, nombroses facultats de les universitats catalanes han iniciat un procés de debat aula per aula amb l'objectiu de consensuar uns mínims comuns en continguts i intensitat de la lluita. La llicenciatura d'Antropologia del campus Raval de la Universitat de Barcelona es troba en vaga indefinida i assemblea permanent des del 25 de maig. La iniciativa va arrencar el dia 21 a una de les aules del torn del matí, que -de manera unilateral i després d'un debat molt ric- va emprendre el camí de no continuar fent classes i declarar-se insubmissa als exàmens. L'aturada lectiva, però, incorpora el compromís d'assistir cada dia a l'aula per

L'aturada lectiva incorpora el compromís d'assistir cada dia a l'aula per elaborar discurs i estendre la lluita

elaborar discurs, estendre la lluita dins el campus i programar activitats que facin créixer la mobilització. Una aula del torn de tarda també es va afegir a la protesta fins que, de mica en mica, el divendres 25, es va aconseguir que les sis aules de grau i llicenciatura i les dues de màster s'incorporessin a la vaga indefinida. Són prop de mig miler d'estudiants. Han elaborat un manifest molt detallat de punts reivindicatius que ha rebut una acollida molt bona entre el professorat.

La llavor dona fruits

Arran del procés viscut a Antropologia, l'alumnat d'Història de l'Art també ha acordat sumar-se a la vaga indefinida i les aules d'Història -més concorregudes- ho faran a partir del mes de setembre. Això fa pensar en un inici de curs amb gran part del campus sense activitat regular, però amb presència d'alumnat a les aules treballant el contingut i les estratègies del que s'ha anomenat l'assemblea permanent. En aquest sentit, s'ha creat un grup d'investigació sobre el Reial Decret i l'increment de les matrícules per indagar esquerdes jurídiques i/o formals i poder donar la volta a les noves polítiques d'increment de taxes i elitització dels estudis. En una carta dirigida al Consell del Departament d'Antropologia, expressen, entre d'altres punts, el seu rebuig a l'augment d'un 66% del cost de les matrícules, l'acomiadament de personal de PAS i PDI, la massificació de les aules o la introducció del negoci privat a les universitats públiques. En conclusió, volen fer un replantejament general del camí neoliberal que està prenent l'ensenyament universitari.

El professorat no tancarà les actes

Una nova via de motivació i sinergia entre l'estudiantat i el professorat ha estat la proposta de desobediència civil d'algunes docents, en el sentit de no tancar les actes amb les notes de l'alumnat. Això farà que les estudiants no es puguin matricular pel curs vinent, però, formalment, continuïn estant matriculades al curs actual. Aquesta acció pot col·lapsar el conjunt de l'estructura administrativa dels campus. L'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona ha apostat per aquest model de lluita després de fer un referèndum i rebre el suport d'un 97% del professorat i un 82,5% de

l'alumnat. Prop de 700 persones van participar de l'assemblea on es va perfilar el full de ruta de la mobilització. Nombroses aules del campus Mundet, on es manté ocupat el gimnàs des de fa deu dies, continuen la vaga indefinida sense fer exàmens i treballen la proposta de presentar peticions massives de beques per

col·lapsar l'administració universitària. Al campus Bellaterra de la UAB, on tothom està molt pendent del resultat de les eleccions que han d'escollir nou rector, una gran assemblea intercampus va aplegar un miler de persones el 25 de maig. Des d'allà, s'ha portat el debat a les aules. La facultat de Ciències Polí-

ques i Sociologia ja ha decidit iniciar una vaga indefinida i fer insubmissió als exàmens. El 29 de maig, malgrat la nombrosa presència de guardes de seguretat als passadissos, el degà es va comprometre a no suspendre les persones que exercissin el seu dret de protesta amb la no presència a les avaluacions.

Assalt a la Universitat de Girona amb nocturnitat i traïdoria

DIRECTA GIRONA

Concentració a la Universitat de Girona contra el desallotjament del rectorat

Desenes de persones es van concentrar, el 28 de maig a Girona, davant l'edifici de les Àligues, seu del rectorat de la UdG, com a resposta al desallotjament policial -onze furgons de la BRIMO de matinada, amb insults, amenaces i agressions- i en senyal de suport a les vint-i-cinc estudiants que, des del dimarts passat, s'havien tancat per protestar contra l'augment de les taxes de matrícula i les retallades pressupos-

cionades, entre d'altres reivindicacions. Durant l'acte, estudiants, professorat, personal laboral i d'altres persones que van voler mostrar el seu suport a les desallotjades -entre elles, el portaveu i regidor de la CUP a l'Ajuntament de Girona Jordi Navarro-, van entrar de nou al pati del rectorat sota el crit "Geli, dimissió", entre d'altres consignes a favor de la universitat pública. En el transcurs de la protesta, les concentrades van demanar a les res-

ponsables del rectorat que baixessin per donar explicacions a la comunitat universitària. Minuts després, portaveus de l'assemblea van denunciar l'actitud "totalitarista" de la rectora, Anna Maria Geli, i van destacar la seva responsabilitat en el trencament de les negociacions. Per aquest motiu, van anunciar que, a partir d'ara, intensificaran les mobilitzacions, especialment de cara al curs vinent. LAIA LLAUGER

, així està el pati

VALLÈS OCCIDENTAL · LA PAHC DE SABADELL OCUPA UN EDIFICI DE CATALUNYA CAIXA QUE PORTAVA QUATRE ANYS BUIT

Crònica d'una ocupació anunciada

Pau Llonch
redaccio@setmanaridirecta.info

El carrer Sant Vicenç de Paül, situat en una de les zones més tranquil·les del barri obrer de Campoamor, va veure sacsejada la seva quotidianitat, el dissabte 26 de maig, amb l'ocupació d'un bloc de pisos propietat de Catalunya Caixa per part de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell (PAHC). L'acció, que ha estat qualificada com un "toc d'atenció als bancs que no serà l'últim" pel col·lectiu, servirà per allotjar fins a quatre famílies que ja hagin esgotat totes les vies de pressió, mobilització i negociació amb la seva entitat bancària i "o bé no hagin estat desnonades, o bé hagin aconseguit signar la dació en pagament però necessitin un habitatge d'emergència que, en aquests moments, l'Ajuntament de Sabadell ja ha dit que no pot facilitar". Catalunya Caixa, una entitat nacionalitzada que fins al moment ha rebut 2.968 milions d'euros de diners públics i actualment es troba en procés de subhasta, ja ha presentat denúncia als Mossos d'Esquadra.

Sense alternativa

La lluita per la dació en pagament continua sent central en la lluita de les persones afectades per les hipoteques, després que el Codi de Bones Pràctiques Bancàries del ministre De Guindos -àmpliament criticat- només hagi facilitat un paraigua pel bancs i les caixes, que ara tenen un pretext per rebutjar moltes propostes de dació en pagament de famílies de la PAHC. Les entitats bancàries argumenten que no compleixen els criteris, uns requisits tan restrictius que

"Quan els bancs accepten la dació en pagament, obliguen la família a marxar de casa i ningú no li ofereix cap solució"

exclouen més del 90 % de la gent afectada, segons dades de la plataforma. Però aquesta no és l'única proposta de la PAHC. El col·lectiu de Sabadell afirma que, si no va acompanyada d'una de les altres propostes marc del moviment -els lloguers socials a càrrec de les entitats bancàries, ja sigui deixant que les famílies es quedin a la seva casa en aquest règim, ja sigui cedint part del seu enorme parc d'ha-

Façana de l'edifici ocupat per la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca i la Crisi de Sabadell

El 12 d'abril, la PAHC va aconseguir la dació en pagament per l'Ana González i en Santos Pérez, un matrimoni de Sabadell

bitatges buits a les administracions perquè ho facin-, la dació pot ser una trampa. En aquest sentit, des de Sabadell, les portaveus de la PAHC afirmen que aquesta ocupació era imprescindible perquè "quan els bancs accepten la dació en pagament, obliguen la família a marxar de casa pocs dies després de signar l'acord i ningú no li ofereix cap solució". En el cas de Sabadell, als prop de 300 habitatges d'emergència de què disposa el consistori, no hi ha rotació perquè les situacions de necessitat es cronifiquen i els Serveis Socials estan oferint solucions que fins i tot la

regidora Marta Farrés ha admès que són "indignes" en una reunió davant membres de la PAHC, segons ha pogut saber la DIRECTA. Sovint, la solució que es dona a les famílies és que comparteixin pis amb altres nuclis familiars, cosa que normalitza *de facto* i des de les administracions els anomenats *pisos pastera*.

Un dels portaveus del col·lectiu, Oriol Sorolla, afirma que, abans de proposar al ple de l'Ajuntament que s'aprovés la moció de la PAHC per posicionar l'administració local de la banda de les afectades, el consistori "ni tans sols te-

nia una idea aproximada del nombre de famílies afectades i la seva situació". Mig any després, el coneixement de les circumstàncies i la pressió del col·lectiu han aconseguit que l'administració asseguir totes les representants dels bancs i les caixes presents a la ciutat per traslladar-los una proposta de conveni que recull totes les propostes de la PAHC. Les entitats estan valorant la proposta, segons ha informat el regidor Joan Manau a les representants de la plataforma. "Esperem que aquesta acció els ajudi a prendre la decisió adequada", ha dit Sorolla.

Ressonàncies mediàtiques

Representants del col·lectiu afirmen que els consta que, el dissabte 28 al matí, diversos alts càrrecs dels Mossos d'Esquadra es van reunir per deliberar si demanaven al jutge una ordre de desallotjament i que es tramitessin els fets per justícia ràpida. Les mateixes fonts diuen que tenen indicis que la policia es limitaria a fer unes diligències informatives i a no demanar cap mesura concreta al jutge pel suport del veïnat i la PAHC a l'acció i per la forta repercussió que ha tingut l'acció als mitjans de comunicació.

Lloguers 'baixos' a 800 euros

El dissabte 28, l'agència EFE es va fer ressò del posicionament en primera instància de Catalunya Caixa. L'entitat va assegurar: "Només tres dels pisos del bloc són de la nostra propietat". Es dona la circumstància que l'edifici té exactament tres habitatges; un d'ells és

Les famílies han manifestat la voluntat de pagar un lloguer "proporcional a les seves possibilitats"

un dúplex que permetrà disposar d'un quart espai reservat per casos transitoris d'emergència. Per altra banda, Catalunya Caixa va informar que, tot i que la seva preferència era vendre els immobles, no havia descartat llogar-los a preus baixos. La PAHC ha fet públic a la seva web que, fa pocs mesos, una veïna va proposar a l'entitat llogar un dels pisos -que fa més de quatre anys que estan buits i deteriorats- per 500 euros i la resposta havia estat contundent: per menys de 800 euros no escoltarien cap oferta.

Voluntat de permanència

Les famílies que, juntament amb la que ja s'ha instal·lat al primer pis, conviuran a l'edifici han manifestat la seva voluntat de pagar un lloguer "proporcional a les seves possibilitats" i han anunciat que dipositaran la quantitat estimada cada mes en un compte d'una altra entitat per demostrar la seva intenció d'arribar a un pacte amb Catalunya Caixa que els porti a regularitzar la seva situació residencial. Aquesta mateixa setmana, representants de la PAHC sol·licitaran una reunió amb l'entitat on exposaran les seves demandes.

CATALUNYA · L'ANTIGA CÚPULA DE LA PATRONAL D'HOSPITALS PRIVATS I CONCERTATS, LA UNIÓ, IMPULSA LA PRIVATITZACIÓ DE L'ICS

Boi Ruiz presideix una consultoria que ofereix serveis a l'administració pública

	BOI RUIZ	ROSER FERNÁNDEZ	JOSEP MARIA PADROSA	JOSEP PRAT
LES PORTES GIRATÓRIES DE LA SANITAT (PASSAT I PRESENT)				
PÚBLIC	Conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya	Secretària general de Salut de la Generalitat de Catalunya	Director del Servei Català de la Salut (CatSalut) President del Sistema d'Emergències Públiques	President del Consell d'Administració de l'Institut Català de la Salut (ICS)
PRIVAT	Expresident de la Unió Catalana d'Hospitals i president de Know-How-Advisers S.L.	Exdirectora general de la Unió Catalana d'Hospitals	Exmembre de la Junta Directiva de 'La Unió' Exdirector Gral de Corporación Fisiogestión	Exvicepresident d'USP Hospitals Càrrecs directius a tretze empreses

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

El conseller de Salut de la Generalitat de Catalunya Boi Ruiz és president de Know-How-Advisers SL, una consultoria privada del sector de la salut que dirigeix els seus serveis "a les administracions públiques centrals o regionals" i als "centres sanitaris de les seves xarxes de proveïdors públics", entre d'altres clients, tal com diu la seva pàgina corporativa. La societat, inscrita al registre mercantil de Barcelona el 5 de gener de 2009, va ser constituïda per l'esposa del conseller Maria Victòria Morón Mendicuti, en nom

Know-How-Advisers SL dirigeix els seus serveis "a les administracions públiques centrals o regionals"

propi i "en nom i representació del seu espòs Boi Ruiz Garcia", així com dels seus fills Pol i Guillem. Tots quatre van contribuir al desemborsament de capital social, segons consta a la "clàusula funda-

cional primera", tot i que només hi consta com a administradora única Maria Victòria Morón. La Plataforma d'Afectats per les Retallades Sanitàries (PARS) ho va revelar en un escrit de denúncia que va adreçar a la Fiscalia Superior de Catalunya, on es relata de manera detallada totes les retallades sanitàries que Boi Ruiz ha dut a terme des que és conseller i les presumptes vulneracions de drets que asseguren que han comès els gestors de la sanitat catalana.

De la patronal a la conselleria

Boi Ruiz ha estat vinculat a la Unió Catalana d'Hospitals (UCH, La Unió), la patronal d'hospitals privats i concertats més important de Catalunya, des de 1994. En va ser director general fins el 2008 i president des d'aleshores fins a la seva presa de possessió com a conseller, a les darreries de 2010. Pocs dies després, va nomenar Roser Fernández -antiga directora general de la UCH i "màxima impulsora" del pla estratègic de la patronal- com a secretària general de salut i Josep Maria Padrosa -membre de la junta de l'associació patronal fins al seu nomenament i exdirector de Corporación Fisiogestión, òrgan privat que agrupa més de 30 centres i serveis de rehabilitació de tot l'Estat- com a director del Servei Català de Salut (CatSalut). Lleis d'incompatibilitat al marge, la seva arribada als coman-

daments de la sanitat pública s'ha fet notar en forma de tancament de centres públics, supressió de proves diagnòstiques i tractaments, augment de les llistes d'espera i retallades en personal. La PARS, però també sindicats com CATA, han denunciat repetidament "un clar conflicte d'interessos" i la intenció dels nous polítics de desmantellar el sistema públic de salut per beneficiar els interessos de les corporacions privades a les quals fa poc més d'un any representaven. El conseller, tanmateix, només veu una "qüestió estètica" en aquestes acumulacions de càrrecs, però no admet una discussió des del punt de vista ètic o jurídic.

La privatització de l'ICS

Josep Prat i Domènech va ser nomenat com a president del consell d'Administració de l'Institut Català de Salut, proveïdor públic de serveis del CatSalut, amb l'encàrrec de trossejar-lo per facilitar l'entrada de capital privat. La denúncia que va fer la CUP va treure a la llum que Prat compaginava aquest càrrec amb la vicepresidència d'USP Hospitals, un dels grans grups privats internacionals del sector sanitari privat, i amb càrrecs a moltes altres empreses, com el hòlding d'empreses municipals de Reus Innova, o CHC Tecnalia Salut, SL. L'11 de gener, arran del rebombori que va generar la notificació, Prat va deixar els càrrecs que

tenia a les diverses empreses. Els plans de Prat al capdavant de l'ICS, l'empresa pública més gran de Catalunya, s'han anat filtrant a la premsa, fins que el gerent Joaquim Casanovas s'ha vist obligat a fer-los públics. La Generalitat vol trossejar l'institut, que presta serveis sanitaris a 6 milions de persones i dona treball a 41.000 més a través de vint empreses. Vuit d'elles per cadascun dels vuit hospitals que agrupa l'ICS i dotze més

L'objectiu és trossejar l'Institut Català de la Salut per facilitar l'entrada de capital privat

que agruparan els ambulatoris en grups de quinze a 25. Així doncs, els fins ara dirigents de la patronal, que sempre han vist l'ICS com un competidor deslleial, volen facilitar l'entrada de capital privat a les empreses en què es convertirà l'ICS i fer-les competir amb la resta de proveïdors privats. Una privatització de facto que farà que els proveïdors públics hagin d'aconseguir beneficis per "assegurar la viabilitat i atraure inversions".

Les modificacions legislatives de les normes que regulen el funcionament de l'ens denoten que la privatització també afectarà el patrimoni de l'ICS, que podrà deixar d'estar adscrit al centre. El de nova creació es podrà fer amb una personalitat jurídica diferent a la de l'institut, fet que facilitarà, segons les entitats, la seva cessió, transferència o venda.

Les noves normes també permeten que les entitats privades facin ús de les instal·lacions públiques. En aquest sentit, cal destacar que l'activitat privada a hospitals com el comarcal d'Ampostà ja ha crescut un 23,5%, mentre que, al comarcal de Móra d'Ebre, ho ha fet un 6% el 2011.

Treballadores i usuàries de la sanitat pública van posar el crit al cel amb l'anunci del trossejament i asseguren que la Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya considera els concerts com un complement a la prestació pública -que fins ara desenvolupa l'ICS- i no com la forma generalitzada de gestió. A les empreses, les fundacions i els consorcis tant els és qui, fins fa quatre dies, manava sobre allò privat. Aquí pau i després glòria. Boi Ruiz, ja coronat per tothom com el conseller de les retallades, és -ni més ni menys- president d'una empresa privada que ofereix serveis a l'administració pública.

, així està el pati

BARCELONA · ENTREVISTA A LAURA GÓMEZ, SECRETÀRIA D'ORGANITZACIÓ DE LA CGT DE BARCELONA

“M’ha quedat clar que la justícia no és independent i està manipulada pels polítics”

ROBERT BONET

Víctima de la repressió desfermada després de la vaga general, ha estat empresonada durant més de tres setmanes, però referma el seu compromís social. La crema simbòlica d'uns papers dins d'una caixa de cartró davant la Borsa de Barcelona li va costar l'empresonament del 24 d'abril al 17 de maig i la imputació pels delictes d'incendi, coaccions i desordre públic, entre d'altres. Reubicada després de l'impacte emocional de l'alliberament, Laura Gómez va atendre la DIRECTA a la seu del sindicat CGT i va confessar que lamenta no poder participar a les properes manifestacions per imposició judicial.

Marc Font

redaccio@setmanaridirecta.info

Ensaves que la performance de la vaga general acabaria amb la teva detenció?

No és que ho esperés, però era una possibilitat. Tenia molt clar que no havia fet mal a ningú i vivia amb tranquil·litat, sobretot a mesura que anaven passant els dies des de la vaga. La detenció, quan va arribar, em va agafar per sorpresa, però quan la vaig poder analitzar vaig entendre que formava part de l'estratègia del senyor Puig i companyia.

“Quan vaig poder analitzar la detenció, vaig entendre que formava part de l'estratègia del senyor Puig i companyia”

Considero que, amb l'arrest, Interior buscava provocar una reacció violenta de la CGT per poder-los criminalitzar?

Hi vaig donar moltes voltes. Vaig arribar a una conclusió molt senzilla i és que no em van detenir pel que vaig fer, sinó perquè era afiliada a la CGT. Cada cop tenim més poder de convocatori al carrer i, això, ells no ho podien consentir i ho volien controlar. En aquest sentit, hi havia l'opció que, amb les detencions, la meua i les del Javi, l'Isma i el Dani (els estudiants que també van ser empresonats), es generés por entre el moviment llibertari i la gent fes passos enrere o que, fins i tot, s'anés cap a actes que provoquessin més criminalització.

Laura Gómez ha estat empresonada 23 dies per la crema simbòlica d'uns papers dins d'una caixa de cartró davant la Borsa de Barcelona

Òbviament, era una estratègia pensada, perquè hi havia l'expedient sancionador contra la CGT, les declaracions de Felip Puig i altres polítics vinculant-los a actes vandàlics i, per tant, necessitaven algú de la nostra organització. I em va tocar a mi.

Després de passar tres setmanes empresonada i portar uns dies fora, com estàs?

Molt bé, tot i que els primers dies fora han estat difícils, perquè m'he trobat molt desubicada, com si portés molt de temps tancada. Havia rebut notícies del que estava passant fora, però ha estat increïble veure el moviment de suport. Ho podia esperar de l'organització, però ha anat molt més enllà. Un cop m'he ubicat, em sento forta; també m'hi vaig sentir dins la presó. Em vaig dir a mi mateixa que, si el que volien eren fer-nos mal, no ho aconseguirien. Tinc més convenciment que mai que la lluita continua i que això no ens aturarà. No em peneixo d'haver estat davant de la Borsa el dia 29; el que sí que em sap greu és que, per decisió de la jutgessa, mentre durí el meu procés, no podré assistir a cap manifestació. Em vindria molt de gust i potser això és el que més mal em fa.

Com va ser el tracte que vas rebre dins la presó?

He de dir que no he sentit por a dins i que he rebut moltes simpaties. Els funcionaris em deien que jo no hauria d'estar tancada, que era una injustícia absoluta i que estigués tranquil·la perquè sortiria fora. M'he sentit segura i no he vist perillar en cap moment la meua persona, però sí que és cert que els primers dies estava com en xoc. Pel que fa a les internes, el meu cas no era molt normal i em veien com un bitxo rar. Al cap d'uns dies, s'acostaven a mi i em preguntaven si havia cremat la borsa. Després, fins i tot, em posaven com a exemple que hi ha innocents que ingresen a la presó. M'han preguntat moltes coses i m'he trobat casos de gent molt interessada en la lluita obrera. He pogut descobrir moltes coses i canviar la imatge que tenia de la presó. No he conegut els delictes, sinó les persones. Les retallades també són allà i, ara, entre d'altres coses, no hi ha diaris.

De vegades et plantejaves que carai hi feies allà dins?

Sí, sobretot els primers dies. Tenia l'aute d'empresonament a sobre i no parava de llegir-lo, perquè encara no m'ho creia, fins que vaig trenca-lo. Jo sabia que no havia d'estar

allà, però hi era i em vaig preocupar d'estar bé, sobretot anímicament, i de transmetre-ho a la meua família. El pitjor de tot, allà dins, és la incertesa, no saber quan sortiràs, si realment transmetes que estàs bé als teus... Quan vaig veure que sortien en llibertat el Javi, l'Isma i el Dani em vaig emocionar i esperava que arribés el dia que jo quedaria en llibertat, perquè sempre he pensat que hi havia algú amb seny a fora.

“No hem de tenir por, no ens hem d'aturar i, per part meua, tinc moltes ganes de posar-me en marxa”

Estàs sorpresa pel suport que has rebut d'altres organitzacions?

Hi ha organitzacions amb les quals ja treballem habitualment i no m'ha sorprès, tot i que és d'agrair. Però sí que m'ha sobtat que un sindicat amb qui mantenim un conflicte viu (CCOO) també hagi signat el manifest demanant el meu

alliberament. Però crec que ho han fet perquè era políticament molt correcte i no tenien més remei. Fa temps que sabem com funcionen aquestes organitzacions i potser si no haguessin detingut per unes hores algun afiliat seu ni s'ho haurien plantejat.

L'experiència viscuda t'ha servit per canviar la teua visió sobre alguna cosa?

En certa manera, sí. M'ha quedat clar que la justícia no és independent, que està manipulada pels polítics, fins al punt que poden posar algú a la presó sense pensar en les conseqüències que això té en la seva vida. En tot cas, quan arribi el moment, espero trobar-me amb un jutge professional que ignori les pressions. També he après sobre la meua organització. Sabia que hi seria, però la rapidesa amb què ha actuat i el volum de la resposta m'ha sorprès. Crec que, tot plegat, ens ha enfortit. He rebut cartes de persones que no coneix i que em donaven ànims i les gràcies per lluitar pels seus drets i això m'ha emocionat molt, perquè sempre he estat molt crítica amb la gent que no lluitava i he vist que la gent sí que té consciència. No hem de tenir por, no ens hem d'aturar i, per part meua, tinc moltes ganes de posar-me en marxa.

GIRONÈS · DIVERSES PERSONES HAN ESTAT PROCESSADES PER PARTICIPAR EN ACCIONS SOLIDÀRIES

El grup de suport és víctima de dos judicis tot i l'absolució de Núria Pòrtulas

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Aquest mes de maig de 2012 s'han celebrat a Girona els dos darrers judicis generats a conseqüència de les accions reivindicatives fetes en el marc de la campanya de suport a Núria Pòrtulas. El primer va ser el 16 de maig i es remunta a una penjada de cartells del març de 2009, on tres activistes van ser acusades d'atemptat contra l'autoritat, resistència i desobediència. Al mateix temps, es va interposar una denúncia per tortures i agressions contra els quatre agents de la policia municipal que les van detenir. Després d'un llarg procés i malgrat els informes mèdics que ho corroboraven, els quatre policies que van declarar van negar que s'haguessin produït tortures i agressions i van justificar la brutal intervenció policial per "sacórrer el company i per reduir i detenir les tres activistes". A dia d'avui, encara no es coneix el contingut de la sentència. En aquest sentit, però, el lletrat de les tres activistes, Benet Salellas, considera que els agents van abusar del seu càrrec i van voler castigar-les per la seva ideologia llibertària i, per tant, ha demanat set anys de presó, setze d'inhabilitació i 1.800 euros de multa per detenció il·legal, delictes de tortura i una falta de lesions. Per contra, l'advocat dels quatre agents, Carles Monguïlod, nega les acusacions i demana que els absolguin.

“El grup de suport ha denunciat el sistema policial que reprimeix el pensament dissident i, ara, en patim les conseqüències”

L'altre judici, que té relació amb una acció que es va fer l'abril de 2011 durant la setmana de lluita organitzada al mateix temps que el Tribunal Suprem deliberava sobre la seva absolució i que va consistir en una encadenada a la subdelegació del govern a Girona en solidaritat amb Pòrtulas, s'havia de celebrar el 29 de maig, però s'ha posposat fins al 29 de juny. Cal recordar que, en aquest cas, dues activistes s'enfronten a acusacions d'atemptat contra l'autoritat i se'ls reclamen quatre anys i vuit mesos de presó i una multa de 4.750 euros per lesions a la policia.

Concentració del 29 de maig a Girona durant el judici a les persones encausades en solidaritat amb Núria Pòrtulas

Una de les accions jutjades és una encadenada a la subdelegació del govern a Girona

En aquest sentit, si en un principi el 29 de maig era el dia que havia d'acabar tota la saga repressiva i judicial del cas Pòrtulas, els problemes amb el visionat de les cintes de les càmeres de seguretat de la subdelegació del govern han fet impossible el desenvolupament normal del judici. L'aplaçament del judici ha estat criticat per la defensa, ja que unes fotografies i/o imatges gravades des d'un ens governamental sobre el que va succeir “no haurien de suposar cap modificació o canvi en les explicacions dels agents policials”.

El 'cas Pòrtulas' i la llibreta blava
L'inici d'aquest llarg procés repressiu contra Núria Pòrtulas i les per-

sones de l'assemblea de suport ens porta uns anys enrere, concretament, al febrer de 2007. El cas va començar amb la detenció de la jove sota l'aplicació de la llei antiterrorista i el seu empresonament durant quatre mesos a Madrid, acusada de pertinença a banda armada arran d'unes anotacions inconexes i uns apunts escrits en una llibreta blava. Aquesta llibreta va esdevenir un dels emblemes de la campanya de suport: *Jo també tinc una llibreta blava*. Tot el cas va ser orquestrat pels Mossos d'Esquadra i el Departament d'Interior d'aleshores -amb Joan Boada i Joan Saura al capdavant respectivament- i va esdevenir una lluita molt intensa a Girona i Sarrià de Ter. El pri-

mer judici va arribar al cap de dos anys i l'Audiència Nacional espanyola va condemnar-la a dos anys i sis mesos per temptativa de col·laboració amb organització terrorista. Finalment, l'11 de juny de 2010, el Tribunal Suprem va decretar la seva lliure absolució i va posar en entredit tot el que havien assegurat els Mossos fins aleshores.

La gent de l'Assemblea de suport té clar que la solidaritat va ser clau per aconseguir la seva llibertat i absolució: “Creiem que la presència al carrer és el que ha fet posicionar clarament la balança. Era una evidència que la Núria, tard o d'hora, havia de sortir de la presó perquè no hi havia proves; però potser sense tant de suport s'hagués pogut passar dos anys en presó preventiva”.

La criminalització dels moviments socials, de l'okupació, la persecució del pensament crític i dissident... han esdevingut, un cop més, les motivacions principals d'aquest cas repressiu, que ha viscut molts moments de tensió i de preocupació, com ens indiquen des de l'Assemblea de suport als encausats: “Com que l'assemblea ha anat tirant cada cop més cap a una denúncia d'aquest sistema policial que l'únic que fa és reprimir el pensament dissident i també contra els engranatges de l'Estat, doncs, és clar, n'hem patit les conseqüències: persecucions policials intimidatòries durant el dia a dia d'alguns dels membres de l'Assemblea, micròfons i gravacions en espais de trobada antirepressius o els diversos judicis que hem patit fins ara i que, de moment, han acabat amb absolució. Esperem que continuï així amb aquests darrers dos judicis”.

CATALUNYA · PRESONS

Cabrera deixa la vaga de fam però les reivindicacions continuen

Directa Manresa
manresa@setmanaridirecta.info

Després de perdre 25 quilos i entrar en un estat de salut greu, José Antonio López Cabrera ha decidit concloure la vaga de fam que va iniciar el 28 de febrer per denunciar els maltractaments i la tortura a les presons, en especial a la de Lledoners. Cabrera es troba amb “forces i ànims” per tirar les seves reivindicacions endavant, però “deixant el mitjà de la vaga”, segons ha expressat el grup de suport del pres. Els més de 80 dies de vaga han servit per mostrar a la llum pública les dures situacions que es viuen a les presons de l'Estat i, especialment, per a denunciar el règim de vida del Departament Especial de Règim Tancat (DERT), on les persones poden passar fins a 21 hores tancades en una cel·la sense llum natural. Cal destacar que les denúncies de maltractaments i tortura de Lledoners han succeït al DERT d'aquesta presó. Una de les denúncies va ser arxivada sense prendre declaració al denunciador i sense que aquest hagués estat examinat per un metge i psicòleg forense. La segona denúncia va ser el setembre de 2011, quan un pres va rebre una pallissa i, posteriorment, va estar més de vuit hores lligat de bocaterrosa sobre un llit del DERT. Les agressions físiques que va patir el pres el van deixar amb dues costelles fracturades, el braç trencat i greus afectacions a l'oida. A conseqüència d'aquesta actuació brutal, el cap de la unitat del DERT imputat en la denúncia ha estat expedientat i traslladat del mòdul pel Departament d'Assumptes Interns de la Direcció General dels Serveis Penitenciaris.

Una altra denúncia per tortura a Brians I

Recentment s'ha fet pública la denúncia per maltractaments al mòdul de dones de la presó de Brians I. Els fets relatats a la denúncia van succeir a la infermeria, on un grup de carcelleres va agredir una presa, interrompent-li cops i deixant-la lligada en un llit boca a terra fins a vuit hores. La presa es trobava a la infermeria per les greus lesions que es va provocar dins el DERT, ja que la situació d'aïllament que comporta el règim especial li va provocar un estat d'ansietat greu. El cas ha estat arxivat pel jutjat de Martorell, sense que s'hagi pres declaració a la denunciador i sense cap informe mèdic forense. El cas serà recorregut a l'Audiència Provincial de Barcelona.

, així està el pati

CATALUNYA • NOVA ESCALADA REPRESSIVA DEL DEPARTAMENT DE FELIP PUIG

Els Mossos imputen vaguistes del 29-M per pertinença a organització criminal

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Dos mesos després de la vaga general, Felip Puig ha ordenat una nova ràtzia de detencions de manifestants. El Departament d'Interior de la Generalitat treballava, des del 30 de març, en l'orquestració d'aquestes imputacions, amb l'elaboració d'extensos atestats amb tot tipus d'acusacions relatives a la participació a piquets i manifestacions durant la jornada de vaga general. Els seixanta dies transcorreguts entre els fets i les detencions no han estat fortuits. Al marge de qüestions de conjuntura operativa de les unitats que havien d'efectuar les detencions, Felip Puig va ordenar a la nova Unitat Central d'Informació en Ordre Públic l'elaboració d'un relat dels fets que facilités la imputació d'un delictes de pertinença a organització criminal, forçant així l'ordenament jurídic, tal com ell mateix havia assegurat que faria, ara fa uns mesos, per poder empresonar manifestants. Durant tot aquest temps, la unitat ha elaborat els atestats amb l'objectiu d'incorporar-hi per primer cop un delictes d'organització criminal típicament a l'article 577 del Codi Penal. Cal recordar que va ser Àngel Acebes qui va crear, l'any 2000, aquest il·lícit penal en el marc de la seva persecució obsessiva de la dissidència política al País Basc. Ara, Puig li ha pres el relleu a Catalunya. La fiscal

en cap de Catalunya, Teresa Compte, tal com va pactar fa dos mesos amb el govern de la Generalitat, demanarà l'ingrés a presó de les persones detingudes. El jutjat d'instrucció 31 de Barcelona i el jutjat de guàrdia de Reus seran els responsables de decidir la llibertat, la fiança o la presó preventiva. A més, diverses fonts han assegurat que no seran les últimes detencions. Es produirà un degoteig d'arrestos durant els propers dies.

Estudiants independentistes i activistes veïnals de Sants

La Direcció General de la Policia va penjar un comunicat a la web d'Interior on acusa la gent detinguda d'atacar la seu de Foment del Treball i del BBVA al centre de Barcelona i també d'haver participat d'un piquet i de l'agressió al propietari d'un establiment de l'Estació de Sants. A l'hora de tancar aquesta edició, es tenia constància de cinc persones detingudes: Ignacio P. i Jordi A. a Sant Andreu de Palomar (estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona i militants del SEPC i la CAJEI) i Rubén M. (activista social de Sants) i Jorge M. (periodista de mitjans alternatius). En aquest últim cas, els agents de país el van anar a buscar a la feina simulant que eren uns amics personals que volien parlar amb ell i, un cop al carrer, el van emmanillar i el van introduir a un vehicle policial. La cinquena detenció -militant de l'es-

Concentració davant de la comissaria de les Corts en suport a les persones detingudes el 29 de maig

querra independentista- es va fer a mitja tarda a Reus. També l'acusen de participar d'accions davant la seu de Foment del Treball a Barcelona. Dos dels independentistes detinguts apareixien a la web de delacions creada pel Departament d'Interior, van participar d'una roda de premsa on denunciaven l'existència de la web i asseguraven que havien perdut la por i volien donar la cara davant la persecució política.

Dues llistes d'activistes

Els Mossos treballen amb dues llistes d'activistes. D'una banda,

algunes de les 22 persones identificades a través de la web de delacions i, de l'altra, una llista de vaguistes que van ser identificades poc després del 29 de març, però que no havien estat imputades ni detingudes. La resposta social no es va fer esperar. Al llarg del dia, es van fer públics comunicats i posicionaments solidaris de la CGT, la CUP, el SEPC, la CAJEI, la PUDUP i assemblees locals del 15-M. Alerta Solidària i organitzacions de Sants i Sant Andreu de Palomar van convocar una concentració a les portes de la comissaria de Les

Corts el mateix dia en que es van produir les primeres detencions. Un centenar de persones amb pancartes van tallar el trànsit viari a la Travessera de les Corts. Després d'acollir-se al seu dret a no declarar, les detingudes van ser informades del seu trasllat a la Ciutat de la Justícia l'endemà, on era previst que prestessin declaració davant del jutjat que havia de resoldre sobre les mesures cautelars demandades per la fiscalia. A Reus també hi va haver una concentració a les portes de la comissaria de les Gavarres.

OSONA • HI VAN ASSISTIR MÉS DE 1.500 PERSONES

Èxit de la manifestació en contra del racisme que va recórrer Vic

Àlex Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

Com una prova més de la capacitat de convocatòria de moltes organitzacions que es van desentendre de les crides a la responsabilitat de tots els partits polítics amb representació a l'Ajuntament de Vic (exceptuant la CUP), la manifestació del 26 de maig per la cohesió social i contra el racisme va ser un èxit de convocatòria, tot i ser un indret de la capital osonenca, on és difícil, que es vegin desfilar manifestacions així. La guàrdia urbana va xifrar la concurrència en 800 persones, mentre que les organitzadores van parlar de més de 2.000. Donant per bona la xifra de 1.500

Capçalera de la manifestació per la cohesió social i contra el racisme

que han difós altres mitjans, els comentaristes estimatius que se sentien més a peu de carrer eren: "Hi ha més gent que a la última vaga general". Si més no, aquesta era la percepció, encara que hi hagués menys densitat de manifestants per metre quadrat, el conjunt feia "patxoca".

El recorregut va partir de la plaça Major a quarts de set de la tarda, va fer una volta per les Rambles i, una hora i un quart després, va tornar a la plaça, on es van fer alguns parlaments i es va llegir el llistat de les organitzacions que s'hi havien adherit.

La setmana anterior s'havien generat diverses controvèrsies arran de la convocatòria de la manifestació, des de qüestionar-ne la

motivació -per algunes, considerada partidista perquè afavoria la CUP-, fins a l'adequació o no de fer aquest tipus d'actes per frenar el racisme en una ciutat on la PxC condiciona l'agenda política. Així, des del principi, l'organització va insistir molt que fos una manifestació pacífica i positiva i que no es cridessin consignes contra ningú (o sigui contra Anglada). Al començament de la manifestació, quasi no se sentia cap consigna, de tan ben educada que havia de ser. Més lluny de la plaça, però, la gent es va deixar anar i, tímida, es van entonar clàssics com "Fóra feixistes de l'Ajuntament!" o el més seguit "Convivència sí, racisme no".

MIRALLS

Albert Recio

La crisi i el paper de l'Estat

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

La mort, un procés col·lectiu

pàg. 6 i 7

Quaderns d'Il·lacrua 107

DIRECTA 275
30 de maig de 2012

“Get up, get down, there's revolution in this town”

Després d'irrompre per sorpresa el setembre de 2011, el moviment Occupy Wall Street (OWS) s'ha convertit en una referència de mobilització tant als Estats Units com a la resta del món. Les grans manifestacions del 6 d'octubre –amb el suport dels sindicats–, les convocatòries del 15-O i el desallotjament de l'acampada de Zuccotti Park un més després (el 15 de novembre) han estat les dates més significatives del moviment. Lluny de fer minvar la força de les protestes, però, el desallotjament va coincidir amb el reforçament de nuclis d'Occupy a barris i ciutats d'arreu del país, una estratègia organitzativa molt similar a la del moviment del 15-M. Aquesta primavera, les mobilitzacions han tornat a prendre força als EUA i un crit ressona amb força: “*Get up, get down, there's revolution in this town!*” (Amunt, avall, hi ha revolució en aquesta ciutat).

Steven Fortí (Nova York / Boston)
afons@setmanaridirecta.info

El 10 de febrer de 1967, el Black Mask, un col·lectiu anarquista novaaiorquès, va organitzar una petita manifestació pels carrers del districte financer de Manhattan. Amb passamuntanyes negres al cap i unes calaveres enormes com a estendards, les vint-i-cinc integrants del grup liderat pel *performer* situacionista Ben Morea van caminar per la gèlida metròpoli nord-americana fins a Wall Street. Entre la neu i el desconcert de turistes, treballadores de coll blanc i policies, la gent de Black Mask va llegir un manifest amb un missatge evident: “*Wall Street is War Street*”.

Quaranta anys després, el 17 de setembre de 2011, es va viure una escena similar. Però no es tractava de les vint-i-cinc valentes encapçalades per Ben Morea, sinó d'un miler de persones que, aquell setembre càlid d'un any que havia començat amb les manifestacions de la plaça Tahrir del Caire, van decidir manifestar-se fins a la borsa de Nova York i acampar a Zuccotti Park, una petita plaça propera que es troba entre Broadway i el nou World Trade Center. El desconcert general va ser similar al de 1967, però només per uns quants dies.

Naixement, auge i dificultats

Després d'una setmana d'acampada, el moviment va créixer fins a convertir-se en una referència mundial. Es tractava d'un moviment interclassista i intergeneracional, com el de les places espanyoles. Un moviment heterogeni, constituït per gent de totes les edats –hi abunden les velles militants pacifistes i veteranes de totes les guerres–, membres de l'esquerra i dels moviments so-

cials, així com persones que tenen la seva primera experiència política, estudiants i treballadores, precàries, gent de classe mitjana i *homeless*. Un moviment assembleari, horitzontal, sense líders visibles i en bona mesura fill de la revolució tecnològica i les xarxes socials. Un moviment anòmal: patriòtic –qui no és patriota en aquesta *land of liberty* (terra de llibertat)?– i revolucionari, seriós i alegre, que mira cap al passat –per entendre'l–, que pensa en el present –per canviar-lo– i que lluita per un futur millor.

-
Des de la segona meitat del setembre de 2011, les mobilitzacions d'Occupy Wall Street es van estendre arreu del país
-

Occupy Wall Street, que és alhora el lema i el nom del moviment, va reemplaçar en un tres i no res les indignades i les acampades espanyoles, així com el moviment grec, que havien estat els referents de la primavera i l'estiu europeus; cosa que, un cop més, evidencia la immensa força dels EUA a l'hora de vendre la pròpia marca i exportar els productes propis. Una força que no és aparent, sinó real: ocupar Wall Street significa ocupar la meca del capitalisme, etzibar un cop al cor del sistema.

El moviment va viure moments àlgids amb la gran manifestació del 6 d'octubre de 2011 (amb el suport i la solidaritat dels sindicats), la convocatòria mundial del 15 d'octubre i el suport de músics, artistes i intel·lectuals, però

també moments dramàtics com la intervenció de la policia per desallotjar Zuccotti Park el 15 de novembre, que va acabar amb la detenció de més de 200 persones. Entre el desembre de 2011 i el març de 2012, hi va haver nous intents d'acampar a Zuccotti Park i, malgrat totes les adversitats, OWS mai no ha deixat de ser operatiu.

La primavera d'OWS

"Molta gent pensava que aquesta ocupació havia acabat, però ara que ha sortit el sol, ens hem reunit altra vegada a Zuccotti Park. Han estat uns dies increïbles per celebrar els sis mesos de la primera ocupació", ens comenta Steve Yanckou a mitjan abril, mentre reparteix fulls volants a Wall Street. Durant tot el mes d'abril, el moviment OWS va organitzar una campanya de primavera per preparar la vaga general del Primer de Maig. *Spring Training*, així es va decidir anomenar aquesta campanya, que va incloure des de conferències –com la xerrada sobre història del Primer de Maig del sociòleg Stanley Aronowitz, fundador de la revista *Social Text* i ex candidat a governador de l'Estat de Nova York pel Green Party el 2002– fins a reunions i assemblees –com les organitzades setmanalment a Union Square, Zuccotti Park, Tompkins Square o el Central Park–, passant per múltiples accions per reivindicar una educació i una sanitat públiques, contra els desnonaments a Manhattan, Brooklyn o el Bronx i les anomenades manifestacions d'entrenament, organitzades cada divendres a la tarda a Manhattan. Unes manifestacions on es podien sentir lemes com "People before profits" (*La gent abans que els beneficis*) o "Banks steal homes" (*Els bancs roben llars*), acompanyades –juntament amb tambors, trompetes i saxos– dels cors del moviment: "We are the 99%" (*Som el 99%*), "o "Bank of America, bad for America (*El Bank of America és dolent per a America*)".

Occupy té menys arrelament social que el 15-M, però, en canvi, el seu discurs és més hàbil i incloent

En aquest context, la manifestació del Primer de Maig a Nova York va ser un èxit rotund: més de 20.000 persones van sortir als carrers, en una marxa que va partir d'Union Square (nou punt de reunió del moviment des del mes de març). Abans de començar la manifestació, l'exguitarrista del grup Rage Against the Machine, Tom Morello, va cantar, acompanyat de la *Guitar Army* (exèrcit de guitarres), la "Worldwide Rebel Song". En acabar la marxa, es van produir algunes detencions. Al conjunt dels EUA, aquest Primer de Maig serà recordat com un pas més cap a la reapropiació del Dia dels Treballadors: a Detroit, Seattle, Los Angeles, San Francisco, Denver, Miami i Washington, es van organitzar grans manifestacions, marcades per un fort desplegament policial i, en alguns casos, com els de Chicago i sobretot Oakland, per les càrregues policials violentes i les nombroses detencions.

La influència del 15-M

Steve Yanckou va ser a Zuccotti Park des del principi, quan la manifestació del 17 de setembre convocada per Adbusters

es va transformar en una acampada, i s'hi va quedar fins al 15 de novembre, moment en què la policia va desallotjar les persones acampades. Després del desallotjament, segons els mitjans de comunicació de masses, el moviment va morir. "En realitat –ens diu Steve–, el moviment no ha mort en cap moment. Després que la policia ens fes fora de Zuccotti Park, hem intentat buscar un nou espai, treballant en comissions i establint-nos als barris". Una estratègia molt similar a l'adoptada pel moviment del 15-M.

Efectivament, els fets ocorreguts a l'Estat espanyol han tingut molta influència i una gran importància simbòlica en les formes organitzatives del moviment Occupy, de la mateixa manera que la primavera àrab s'havia convertit en un referent seu. Segons Andreu Espasa, professor de llengua i cultura catalanes a Harvard, es podria dir que "es parlava molt de la influència àrab i es practicava molt el model espanyol". Essencialment, el moviment Occupy i el 15-M són molt similars, si bé tenen algunes diferències. Occupy "és menys

fort pel que fa a l'arrelament social, no hi ha tanta participació, les assemblees són menors, les manifestacions no són tan massives, però el discurs és molt hàbil i incloent".

La importància de difondre el discurs

Quant a l'estratègia comunicativa, un dels punts forts del moviment Occupy és que concentra tota la crítica en el poder financer i pràcticament no parla de la classe política. Com continua explicant-nos Andreu Espasa, la raó d'això és que "en aquest país, els partits són irrelevants": si una persona aspira a ser congressista, ha de passar per les forques caudines del control directe de les donants milionàries, com George Clooney ha representat a la pel·lícula *Els idus de març*.

Per difondre aquest discurs, el moviment utilitza des dels mitjans més tradicionals (fulls volants, pamflets) fins als més innovadors, com la web (occupywallst.org) o les xarxes socials, passant per la revista del moviment (*Tidal*) o la històrica ràdio lliure WBAL. Així mateix, han destacat especialment

els vídeos d'informació i propaganda (del genial tràiler *Occupy Blitzkrieg* a la pel·lícula *Occupy The Movie*), amb el suport de col·lectius de periodistes i directores de cine com el Brooklyn Film Makers Collective. També ha tingut molt ressò el suport d'artistes de fama internacional com Patti Smith, Joan Baez, Willie Nelson, Crosby i Nash, Yoko Ono i Yo La Tengo, entre altres, a través de l'àlbum *Occupy this album*.

L'extensió del moviment

D'altra banda, l'extensió del moviment no ha tingut aturador des de la segona meitat de setembre de 2011, moment en què *Occupy* es va convertir en un lema (i no únicament en el moviment de Nova York). És pràcticament impossible enumerar les ciutats, pobles i barris on, a partir d'aleshores, s'han creat moviments Occupy. De Boston a Santa Bàrbara, de Filadèlfia a Seattle, de Des Moines a Nova Orleans...

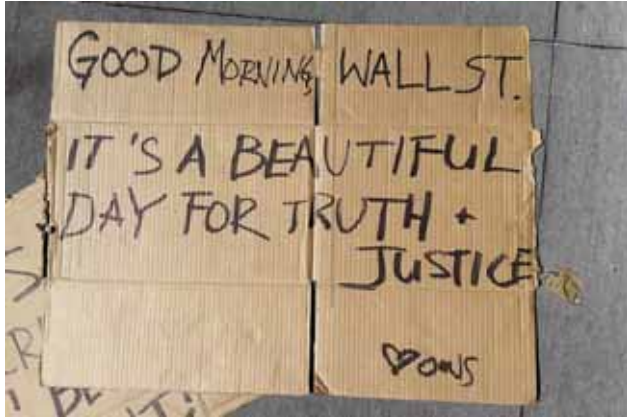
Després de la Gran Poma, un dels nuclis més actius és la ciutat de Boston. La capital de Massachussets, de poc més de 600.000 habitants, és un feu democràtic i un dels pols universitaris més importants del país. Fins i tot a la coneguda universitat de Harvard, situada a Cambridge (una petita localitat als afores de Boston), es va constituir un moviment Occupy. Durant diverses setmanes, unes quantes desenes de persones van acampar al pati de la universitat més antiga de la costa est, sota l'atenta mirada de la policia. Ens ho relata Mark Warren, estudiant de la Universitat de Harvard que ha estat involucrat en el moviment des d'un bon principi i que ha dedicat espai a aquests fets a la revista mensual *Perspectives*, que ell mateix dirigeix.

Als EUA hi ha molt camí a recórrer: definir algú com a socialista o comunista es considera ofensiu

Warren també ens explica que, a Harvard, el professorat no va prendre posició a favor del moviment, contràriament al que va passar a la Universitat de Columbia (Nova York), on 300 professors van signar una carta de suport a Occupy Wall Street. D'altra banda, no resulta simptomàtic, surrealista i extraordinari que estudiants que paguen una matrícula anual d'uns 60.000 dòlars decideixin acampar per protestar en contra del poder de l'1%? Warren és optimista sobre el futur del moviment, però també una mica escèptic: "Aquest moviment té la possibilitat de canviar alguna cosa en la nostra societat, però hi ha massa coses que s'han de fer prèviament. En primer lloc, la gent ha de canviar la manera de veure les coses, la manera de pensar. Als EUA, a més, s'ha de canviar el lèxic en el món polític. Aquí no pots definir algú com a socialista o comunista... és pràcticament ofensiu!". Al seu torn, Steve Yanckou ens comenta, mentre continua distribuint fulls volants i explicant a turistes sorpreses i treballadores més o menys atònites la campanya de la primavera: "No tinc ni idea del que passarà demà, només sé queestic orgullós de ser aquí avui". Les seves paraules són, probablement, el millor testimoni d'aquesta incertesa. I també el millor testimoni de l'entusiasme i l'abnegació de moltes de les persones que s'estan manifestant a Wall Street.

IL·LUSTRACIÓ:
Núria Gómez

Steven Forti

Manifestants sobre el pont de Brooklyn de Nova York, el primer d'octubre de 2011

Jessica Rinaldi

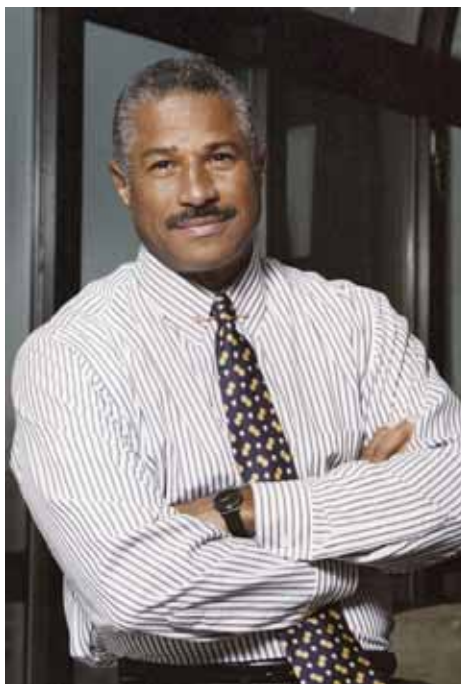
ENTREVISTA AMB FELIPE LUCIANO

“Occupy Wall Street és la nostra gran esperança”

Els Young Lords van ser les Panteres Negres de la comunitat porto-riquenya als Estats Units de finals dels anys seixanta i principis del setanta. A l'East Harlem, el barri llatí de Nova York, a principis dels setanta, es va fundar el Young Lord Party, una organització molt més centralitzada i eficient que els nuclis que hi havia a Chicago. Un dels fundadors i primer president del Young Lord Party va ser Felipe Luciano. Luciano (Nova York, 1948) va arribar al compromís polític després de l'experiència a les bandes de la Gran Poma, després de dos anys de presó i després de ser un dels membres dels Last Poets, el grup de poetes i músics fundat el maig de 1968 que tant va influenciar el moviment hip-hop i el rap. Als anys setanta, Luciano va començar una carrera com a periodista que el va convertir en el primer presentador porto-riqueny de la important cadena NBC. Avui dia, continua sent activista, a més d'un periodista molt conegut als EUA.

Com vas entrar en contacte amb la política?

Situem-nos a finals dels seixanta. Maten Martin Luther King, maten Kennedy, maten el germà de Kennedy (Bob), maten Malcom X... Amb l'assassinat de Luther King, la meua vida va canviar completament. Ho vaig deixar tot i vaig entrar en un grup anomenat The Last Poets. El nostre mentor era Amiri Baraka, que havia desenvolupat el concepte de *black arts*. Les persones negres veuen les coses de manera diferent, senten de manera diferent. Si els negres veien el món, els sons, els colors d'una manera diferent, per què no podia passar el mateix amb un porto-riqueny? Vaig entendre que els llatins també teníem una manera diferent, nostra, de veure el món. A partir de 1966-1967, vaig començar a escriure poesia i a ser conegut als carrers com a poeta porto-riqueny. Però, ben aviat, la poesia es va convertir en una contradicció per a mi, com abans ho havia estat l'Església. No podia continuar escrivint i proclamar paraules revolucionàries des d'un escenari sense fer res.

Arxiu Felipe Luciano

Què és el que et va convertir en un revolucionari?

Ara m'adono que el que em va portar fins a la revolució va ser la fe. Tinc un poema que diu: “La meua mare creu en Déu. Jo crec en la revolució. Tots dos creiem ferventment en alguna cosa”. Tenir una fe ho és tot. En moments de depressió, de repressió, de supressió, la fe és l'evidència de les coses que no es veuen.

Vas abandonar els Young Lords molt aviat. Per què?

Estàvem perdent la connexió amb la gent. Molts dels dirigents venien de fora, no havien nascut al barri, no vivien al barri. Es van ideologitzar massa. Les àvies, els vellets se'n van allunyar.

Com et va marcar, l'experiència dels Young Lords?

Una de les coses que vaig aprendre d'aquell període és: no deixis mai que l'avantguarda revolucionària decideixi per ella mateixa quines són les necessitats de les persones. Deixa que

siguin les persones les que ho diguin. Alguns volen les coses més avançades, volen que la gent lluiti, però les persones volen les coses més senzilles. Quan vaig començar a parlar amb les velletes del barri i els deia: “Però, mira la policia, els abusos de la policia...”, elles em responien: “Nano, deixa estar els abusos. El nostre problema són les escombraries al carrer. No te n'adones?”. La gran contradicció de molts grups revolucionaris és la manca de *feedback* amb la gent. Les ideologies s'han de fundar en les bases. Perquè el marxisme i el leninisme puguin tenir èxit, s'han d'aplicar a les condicions objectives de les persones amb qui t'estàs relacionant. Aquest va ser el gran problema del Che. Quan el Che se'n va anar a Bolívia, es va pensar que el que havia passat a Cuba es podia aplicar a Bolívia. No era possible. Bolívia tenia unes contradiccions pròpies i calia entendre-les.

—
“Cal evitar que l'avantguarda decideixi quines són les necessitats de les persones”
 —

Quines van ser les teves influències?

La primera va ser Frantz Fanon. La segona, Malcom X. La tercera, Albizu Campos. La quarta, Amiri Baraka (pseudònim de LeRoy Jones). I, si dins del marxisme hi ha algú que em va influenciar extremament, aquest va ser el Che. Ell va abandonar els seus valors de classe, de raça, per dedicar la vida a persones amb qui no tenia cap mena de relació. Va viatjar per tota l'Amèrica Llatina i va veure'n les contradiccions. No era només un argentí, era un llatinoamericà. Aquest és un problema per a alguns de nosaltres: no tenim una visió global. Tenim una visió porto-riquenya, una visió negra... No tenim una visió global. Sí, puc dir que el Che és el meu heroi.

Què penses d'Occupy Wall Street?

És el millor que ha passat mai a la joventut americana! Aquesta és una generació a la qual no hem ajudat, que hem deixat sola. Els de la meua generació hauríem de saber entrar en contacte i relacionar-nos amb els joves. Hauríem d'aprendre a respectar-los. No podem pensar que som l'avantguarda revolucionària, que podem ensenyar-los. En comptes de criticar-los, cal que ens hi apropem: com podem ajudar-los?, què podem fer? Hem de permetre que s'equivoquin! És per això que penso que Occupy Wall Street és la millor, la manifestació de ràbia més brillant que hi ha a Amèrica. Aquesta ràbia es pot convertir en alguna cosa. No s'ha de subestimar la joventut americana. Cal deixar-los temps per pensar i entendre com canviar el sistema polític, deixar-los temps per trobar noves formes econòmiques que substituïxin el capitalisme. Occupy Wall Street és la nostra gran esperança!

Albert Recio: “Cal reflexionar sobre el paper de les polítiques públiques i l’Estat”

Albert Recio és professor d'economia a la UAB i vocal de la junta de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (FAVB). Les polítiques d'austeritat marcades per Alemanya i les institucions europees, al mateix temps que es rescaten bancs amb diner públic, ja formen part d'un escenari que les economistes tracten d'explicar quotidianament. Segons Recio, la dèbil estructuració original de l'estat del benestar a l'Estat espanyol, sumada a l'exposició de l'economia al sector immobiliari, és crucial per explicar el context dels últims anys de crisi capitalista i retallades socials.

Carles Masia
entrevista@setmanaridirecta.info

Què implicarà el Pacte Fiscal Europeu per a la ciutadania?

És una norma més per controlar la despesa pública i el creixement de l'Estat. La construcció europea s'ha mogut al voltant d'Alemanya, que crec que té una visió imperial d'aquest procés, amb tot el que això suposa. I tenen molta por que el sud d'Europa es descontrolï, tot i que ells es van saltar les mesures que imposen als altres. A Europa, pràcticament no existeixen mecanismes estatals de redistribució de la renda, una cosa que, en termes electorals, hagués costat cara als que governen Alemanya. De fet, els verds i els socialistes han votat a favor del pla d'estabilització de Merkel, per tant, el nacionalisme és una ideologia que pot trencar solidaritats.

La cancellera alemanya Angela Merkel va encunyar el concepte de 'marktkonforme demokratie' (democràcia de conformitat amb el mercat): quines idees et passen pel cap quan sents aquest nou concepte?

L'actual desregulació financera és el resultat de decisions polítiques, per tant, també es podria tornar enrere. L'exemple més clar són els paradisos fiscals: fa poc es va publicar un estudi que deia que el primer paradís fiscal del món és Luxemburg, un Estat de la UE. Per tant, el problema és l'enorme relació entre les elits polítiques i financeres. Els mercats són una cosa impersonal, però qui acaba prenent les decisions són persones

amb noms, cognoms i posicions de poder. Al final, un nucli reduït de persones és el que opera als mercats financers. Tan sols tornant a la situació de la dècada de 1970 ja els trauríem una enorme massa de poder.

-
“Els mercats són una cosa impersonal, però qui acaba prenent les decisions són persones amb noms, cognoms i posicions de poder”

-
Amnistia Internacional ha alertat que les retallades en educació i sanitat a l'Estat espanyol poden tenir un fort impacte sobre els drets humans. Estem en un punt de no retorn pel que fa a la limitació de drets de ciutadania?

Per començar, aquí no arribem a tenir un mínim d'estat del benestar fins a la transició i les dades de despesa pública sempre han estat insuficients, amb una fiscalitat més baixa que la mitjana d'Europa. En canvi, hem tingut més despesa en sectors com la construcció, ja que el lobby de les constructors, aliat amb la banca, ha estat molt potent, per això han pogut

marcar les seves prioritats. El model d'estat del benestar ja era dèbil i encara s'ha tensat més amb l'arribada de quatre o cinc milions de persones durant els últims deu anys. Si es retalla molt en educació i sanitat, pot ser desastrós. El problema és que els efectes d'aquestes polítiques triguen a veure's i els polítics procuraran que siguin difícils de mesurar. Però l'índex de pobresa varia; abans es concentrava més en la població d'edat avançada i ara veus nivells de privació importants en població de mitjana edat amb fills i salaris baixos. La pobresa, igual que les malalties, és una cosa difícil de socialitzar. La imatge que tenim de la pobresa és la de persones que recullen coses al carrer, però això és el final del recorregut.

L'opció de deixar 'caure' els bancs és pitjor que la d'injectar milions d'euros a unes entitats que són les responsables de l'economia de casino?

Un cop hi ha el desastre muntat, totes les opcions són difícils. Quan pensem en els bancs, el primer que ens ve al cap són els banquers, però després hi ha molta pobra que hi té imposicions... mira el que està passant amb les participacions preferents. Per tant, a qui deixes caure? Després, hi ha una part del deute dels bancs que està apalancat en fons de pensions. En alguns casos, una caiguda controlada hagués anat millor. És vergonyós que ajudin els bancs sense canviar les regles del joc, per tant, tinc la sospita que aquestes entitats han tornat a jugar al casino. De fet, els mercats de productes derivats—que és on hi ha el merder gran—han continuat creixent. És com si donés diners a una persona afectada per la ludopatia perquè torni a jugar al casino. No s'ha fet cap regulació seriosa d'això, tot i que se sap que és una part important del problema. D'altra banda, injectar diner públic però deixar que el gestioni gestores privades no ofereix cap garantia que funcioni bé. I això genera paradoxes: fins i tot el PP vol crear una banca pública, perquè sap que ningú no voldrà comprar *morts* com Catalunya Caixa. Segons les últimes dades, de tots els ajuts que ha rebut la banca mundialment, només se n'han tornat un 25%. Per tot plegat, ha estat una situació totalment insensata.

“És clar que, si aquest món fos decent, la majoria de banquers del país estarien a la presó o, com a mínim, inhabilitats completament”

Arran de la situació de Bankia, quines possibilitats reals hi ha que es produeixi una mena de 'corralito' financer?

Seria més probable si sortíssim de l'euro, ja que la gent podria córrer a treure els dipòsits si pensés que el dia que es converteixin en pessetes valdrien menys. De fet, el cas argentí va esclatar així: una massa de gent va treure pesos perquè sabien que es devaluaria. En alguns casos, el *corralito* no és el pitjor; no vol dir que t'ho prenguin tot, sinó que tens menys disponibilitat dels diners que guardes al banc. Ara bé, el tema de les participacions preferents ha reforçat aquesta sensació. No és exactament el mateix, però hi ha gent que, amb aquestes participacions, es pensava que tenia un dipòsit, quan en realitat no és així. I La Caixa s'ha compromès a pagar interessos, però

la CAM, per exemple, no paga res. Aquests sí que ho poden perdre tot i això encara és més salvatge. Tot això ha reforçat la por, per bé que en teoria els dipòsits estan garantits. Hi ha molt de descrèdit per part de la banca, han col·locat productes a molta gent i també hi ha l'escàndol de les taxacions hipotecàries. És clar que, si aquest món fos decent, la majoria de banquers del país estarien a la presó o, com a mínim, inhabilitats completament.

Has treballat des del moviment pacifista i ecologista i has col·laborat amb els sindicats i les associacions veïnals. Quin impacte ha tingut el 15-M a l'hora de revifar tots aquests moviments?

De la mateixa manera que el moviment veïnal, el 15-M no és homogeni, depèn de cada barri o territori. A Nou Barris, que és el cas que conec, sempre s'ha mantingut la capacitat d'auto-organització i molta gent de la comissió de veïns participa del 15-M. Crec que l'impacte més fort és que, després de tres anys, ha aconseguit revifar una protesta urbana generalitzada, tot i que en alguns aspectes encara ha de madurar. Per exemple, em molesta el fet que quan el 15-M ha convocat manifestacions els sindicats les han secundat, però no ha estat així quan ha estat a l'inrevés. En aquests moments en què tots som tan dèbils, s'han d'aconseguir el màxim de sinergies. Pel que fa al moviment veïnal, crec que hem estat al mig. Al meu barri, si la gent no ha utilitzat més les infraestructures i els espais del moviment veïnal és perquè no ha volgut, o per miopia política.

En un article escrivies que “enfront de la desigualtat i el patiment que generen els nous plans, és el moment de començar a elaborar propostes que apostin per un altre model d'austeritat, el d'una societat ecològicament responsable, socialment justa i participativa”: quines poden ser aquestes propostes?

Per començar, cal fer una reflexió sobre el paper de les polítiques públiques i l'Estat. Hem de pensar en transicions, perquè al final has de convèncer molta gent que aquesta és la via per avançar. Un dels problemes de l'Estat espanyol en comparació amb Europa és el tema fiscal. Aquí, fins i tot sectors considerats progressistes s'escandalitzen quan han de pagar impostos i difícilment es podrà fer alguna cosa si no es canvia aquest mar de cultura no fiscal. Si ens fixem en el món laboral, hi ha hagut un augment de les desigualtats de renda en la distribució primària fruit d'una sèrie de canvis, com ara la liquidació dels sindicats i del model de negociació col·lectiva. Si la gent està convençuda que aquesta distribució és justa—és a dir, que tothom cobra el que es mereix—, és difícil que després vulgui redistribuir part dels seus ingressos amb les persones que guanyen menys. Això es troba al nucli del rebug fiscal per part de les classes mitjanes. Al final, el neoliberalisme ha estat la victòria més bèstia del capital i l'han aconseguida amb hegemonia política. D'altra banda, l'economia espanyola és insostenible perquè sempre ha tingut més importacions que exportacions i una part d'aquest dèficit és que es consumeixen moltes matèries primeres que no tenim. En segon lloc, arran de l'adaptació a Europa, ha experimentat una forta desindustrialització que ha tingut molta relació amb les opcions de les elits: bancs i constructors, sobretot. Per això tampoc s'ha invertit en la formació professional per tenir treballadors qualificats. D'altra banda, per tenir una economia

sostenible, s'ha de canviar el model de producció i de consum i fer una reconversió ecològica. L'estalvi energètic ha d'estar vinculat al transport, que és una de les bases del consum energètic. S'han de modificar estructures productives, però també els hàbits de les persones. I tot això només es podrà fer si hi ha un sector públic que no estigui infradotat.

Europa ha assolit un grau acceptable de benestar material i estem arribant a límits d'esgotament de recursos del planeta, però encara es parla continuament de recuperar el creixement. No seria més lògic de créixer i distribuir millor els recursos?

El problema és poder reorganitzar les coses de manera diferent. Sempre dic que, pel que fa al pensament, l'economia actual és l'equivalent a l'escolàstica de l'Església del segle XIV. Al final, els polítics s'acaben fiant del que diu l'economista de torn i, tal com s'ha vist, els rèdits han estat molt fonamentats en els poders financers. Per als polítics, un dels avantatges del creixement econòmic és que aparca la necessitat de debatre sobre la distribució de la renda, que és un aspecte conflictiu. Si tothom creix—encara que uns ho facin molt i altres molt poc—, serà més difícil entrar en una picabaralla distributiva. En gairebé totes les organitzacions, el creixement serveix per diluir conflictes. El problema és que, en una economia capitalista convencional, cada cop que cau l'economia augmenta l'atur.

“Per als polítics, un dels avantatges del creixement econòmic és que aparca la necessitat de debatre sobre la distribució de la renda, que és un aspecte conflictiu”

Finalment, també tenim un altre problema lligat al creixement: la generació contínua de deute.

El problema és quin grau d'endeutament tenim, perquè hi ha estats del món que tenen superàvit. En qualsevol cas, el creixement desenfrenat no té cap sentit a l'hora de mesurar el grau de benestar. Però això requereix un canvi antropològic complicat i la nostra cultura té moltes influències, començant pels mitjans de comunicació, que ens generen algunes creences molt estúpides. En un moment de crisi com aquest, és evident el fracàs del neoliberalisme com a forma d'articulació, però no hi ha una estratègia potent i amb opcions polítiques que defensin una alternativa. Tenim un desequilibri financer a escala mundial, amb països endeutats i d'altres amb superàvit, un desequilibri de renda brutal i, per últim, un sistema financer desbarbat. I no s'ha regulat cap d'aquestes tres coses amb canvis d'estructura productiva i canvis en la redistribució de la renda per no generar més pobres ni s'ha reformat el sistema financer. A tot això, cal afegir-hi el tema ecològic, ja que la demanda de petroli i matèries primeres continua augmentant, cosa que ens acabarà passant factura. Salvant les distàncies, la impressió que tinc és que Merkel i les elits alemanyes estan actuant amb la mateixa ceguera dels nazis durant la Segona Guerra Mundial. Al capdavant, el 70% de les exportacions alemanyes són a Europa i, si van collant Grècia i l'Estat espanyol, els acabarà afectant a ells.

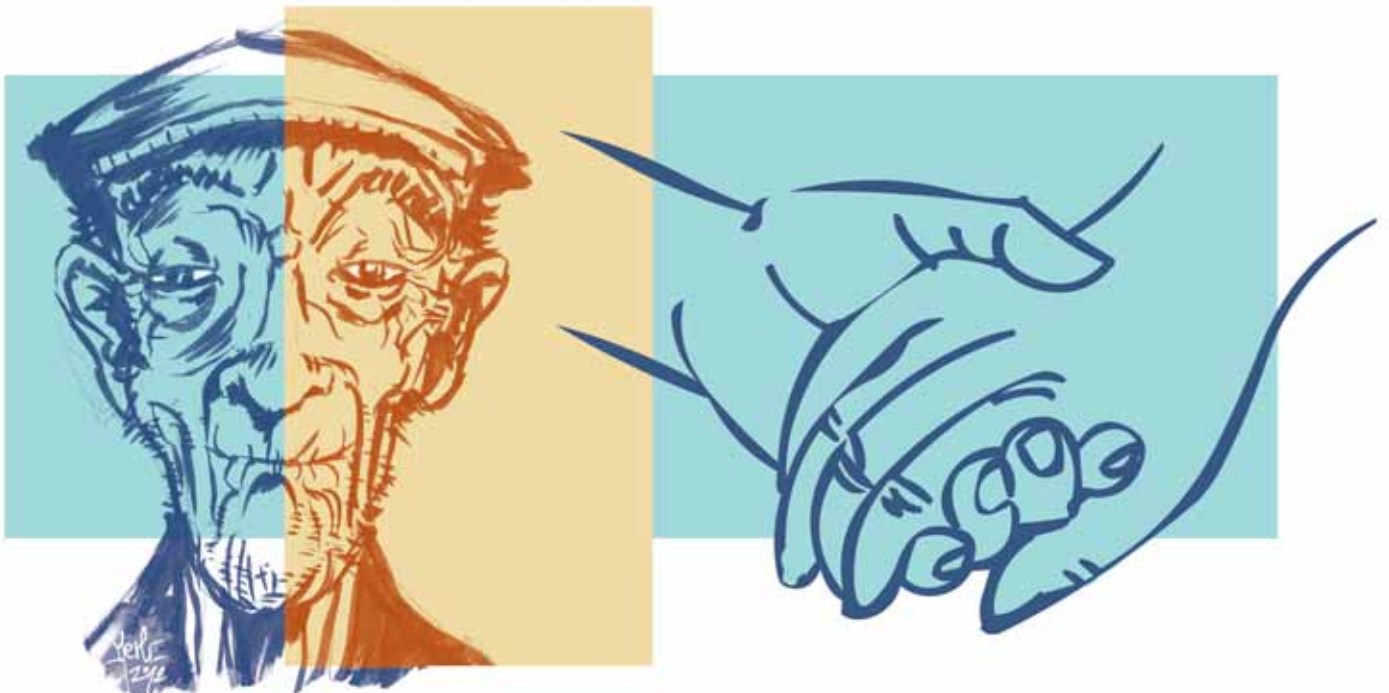
FOTOGRAFIES:
Robert Bonet

La mort, un procés col·lectiu

Després de la mort d'una persona estimada, és habitual sentir atordiment i tristesa. El dol és un procés comú i el ritual d'acomiadament en forma part. Arreu del món, hi ha rituals molt diversos en funció de les creences, els costums i les tradicions, però, especialment a casa nostra, també s'han convertit en un negoci desnaturalitzat. Al tràngol de la pèrdua, s'hi sumen els tràmits burocràtics i comercials de la mort, que costen una mitjana de 3.000 euros, una xifra difícil

d'assumir per a moltes persones. Alhora, deixen una petjada ecològica que es podria minimitzar renaturalitzant la mort, és a dir, fent-la més austera i comprensible. Per evitar fer la inversió de cop, molta gent prefereix contractar una assegurança i acaba pagant molt més del cost de l'enterrament. Com a alternativa, durant els anys 80, molts veïns i veïnes van crear les vocalies d'enterraments, que assumien col·lectivament el cost del procés.

Gemma Garcia
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Obtenir el certificat mèdic de defunció i inscriure la persona difunta al registre civil, contactar amb l'asseguradora, qui la tingui, obtenir la llicència d'enterrament o incineració, escollir el fèretre, el vehicle, les flors, el recordatori o la roba que vestirà. Les funeràries arriben a oferir el servei d'esqueles a la premsa, cotxes d'acompanyament de luxe, muntatges audiovisuals, esparçiment de les cendres i, fins i tot, diamants fets amb cabells de la difunta. La contractació dels serveis funeraris es du a terme en unes condicions anímiques fràgils i les decisions, malgrat la despesa que suposen, s'han de prendre amb rapidesa.

És molt difícil sortir d'aquest circuit i, per aquesta raó, les vocalies d'enterraments han procurat que almenys tothom pugui assumir aquestes despeses. Fan una tasca social perquè hi ha persones que no podrien fer front als costos. Les vocalies d'enterrament garanteixen i encara garanteixen una cerimònia de qualitat basant-se en la solidaritat i defugint el negoci.

Solidaritat davant la mort

Van proliferar durant els anys 80 i sobreviuen en ple segle XXI. En trobem per tot el territori català, vinculades a

les associacions veïnals, i fins i tot hi ha coordinadores, com la del Vallès, que aplega quinze vocalies d'enterraments. El moviment veïnal sabia que era l'única opció perquè la gent treballadora pogués comptar amb un enterrament. El president de la coordinadora, Manuel Illana, explica que, al principi, quan moria una persona, es dividia el cost de tot plegat i cada sòcia en pagava una part. Actualment, cada membre de la vocalia paga 2,55 euros mensuals sense variacions en funció de l'edat,

A partir de 1997, els serveis funeraris van deixar de ser considerats com a "serveis essencials" i la llei no va fixar cap tipus de regulació dels preus

cosa que sí que estableixen les asseguradores. Segons Illana, és evident que són preus més justos perquè la vocalia no té afany de lucre. Amb les quotes mensuals establertes, "una persona hauria de formar part de la vocalia 100 anys per arribar a gastar el que costa un enterrament", calcula Illana. A finals de 2011, 65.636 persones formaven part de la coordinadora. Una xifra gens menyspreable, però que serà difícil de

IL·LUSTRACIÓ: Merlí

mantenir si no hi entra gent jove. Illana lamenta la manca de relleu generacional per conservar les vocalies. Per aquesta raó, "cal traslladar als joves la importància de les vocalies que treballen des de la idea de la solidaritat i no pas del negoci".

Més enllà de les vocalies, fruit de la unió de diverses associacions veïnals i de l'experiència dels grups d'enterraments, el 1994 va néixer Sinera. Exactament, està integrada per més de 142 associacions de veïns i veïnes de tot Catalunya i compta amb més de 56.000 persones protegides. Segons la directora de Sinera, Maite Martínez, la mutualitat, a més de basar-se en la solidaritat i l'ajut mutu, vol "explicar i fer entendre al veïnat dels nostres barris la capacitat que tenim entre tots d'organitzar i gestionar els serveis que són bàsics i necessaris i demostrar que és possible oferir qualitat a preus molt raonables". L'any 2009, van engegar el projecte Sinera-Dependència, a través del qual van posar a disposició de les mutualistes unes ajudes econòmiques pels serveis d'atenció domiciliària que inclouen els serveis d'assistència a la persona i el servei d'acompanyament.

Un sector privatitzat

A Catalunya, la situació de concentració empresarial dels serveis funeraris

és la més alta de l'Estat espanyol. Un estudi de la Generalitat de Catalunya de 2007 indica que, en un 84% dels municipis analitzats, només hi opera una empresa funerària. La situació dels serveis funeraris abans del Reial Decret Llei 7/1996 era d'un règim de concessions o de gestió directa per part dels ajuntaments. Els serveis mortuoris estaven qualificats com a "serveis essencials" i la Constitució espanyola estableix que es reservi la seva prestació al sector públic.

A partir de 1997, el sector es va privatitzar tot i l'oposició dels sindicats. Per dur a terme el procés, els serveis funeraris van deixar de ser considerats com a "serveis essencials" i la llei no va fixar cap tipus de regulació dels preus. Actualment, hi ha empreses que controlen l'oferta de serveis funeraris per territori. Per exemple, la Funerària Poch SA ha ocupat una bona part dels municipis de les comarques gironines i pertany al Grup Mémora; el grup Serveis Funeraris Integrals, una part del Baix Llobregat i del Garraf, i Servis Funeraris de Barcelona SA el Barcelonès, també controlats per Mémora. Aquest grup és una companyia líder del sector a l'Estat espanyol i Portugal i el 2010 va facturar 150 milions d'euros. Pertany a 3i, una de les grans firmes mundials de capital de risc.

El gest de donar el cos a la ciència

Carles Masjà

Al llarg de la història, la donació del cos a la ciència ha estat envoltada d'una aurèola de misteri i estigma. De fet, per poder estudiar el cos i investigar-ne les parts, tradicionalment, les facultats d'anatomia s'han nodrit de cadàvers de persones mortes al carrer, ajusticiades o bé persones que no eren reclamades per ningú. Avui, aquesta opacitat s'ha trencat i molts estats del món ja han regularitzat la cessió de cossos a la ciència. Per fer-ho, només cal ser major d'edat i anar personalment a les facultats de medicina que ofereixin aquest servei, des d'on es podrà tramitar tota la informació i obtenir el carnet de donant. Val a dir que es tracta d'un acte voluntari i que en cap cas no es rebra una compensació econòmica a canvi. A més, el fet de ser donant del cos no és incompatible amb la de ser donant d'òrgans, una condició que ha permès salvar moltes vides.

El gest de cedir el cos a la ciència té una gran rellevància per la formació d'estudiants de medicina i la investigació de noves patologies i permet crear models d'òrgan destinats a la docència que es poden conservar molts anys. Així, des que la Universitat de Girona va posar en marxa el

programa de donació de cossos fa tres anys, una norantena d'alumnes es poden preparar per al futur cada curs.

El nombre de cessions de cossos a la ciència ha anat augmentant durant els últims anys gràcies a les campanyes de sensibilització i al fet que cada cop més sectors de la població deixen enrere els tabús associats a la forma

d'encarar la mort, típics d'una societat de base catòlica. No existeixen estadístiques globals, però es calcula que, als Països Catalans, les facultats gestionen més de 200 donacions de cossos anualment. Disposen d'aquest servei la UAB, la UB, la UdG, la Universitat de València i la Universitat Miguel Hernández d'Alacant.

Un grup d'estudiants de medicina a la sala de dissecció de la Universitat de Girona
- Arxiu Facultat de medicina UdG

Oriol Agulló

Lecourbanista canadenc Ted Buehler afirmava que el fet d'impedir que els nostres cossos tornin a la terra ens fa no acceptar que som part del cicle natural de l'ecosfera, fet que ens empeny a oblidar tenir cura de l'entorn. No voler assumir la mort com

Formar part de l'entorn

un procés inherent a la vida està a l'arrel de la cultura occidental, que no més valora el consumisme i l'apropiació dels béns naturals del planeta. En canvi, en altres societats, com les tribus índies americanes, el respecte per l'entorn es forja des de la concepció que les familiars mortes formen part de la terra. De fet, la pròpia etimologia de la paraula cadàver palesa la discordança amb les pràctiques occidentals actuals. Cadàver prové de la unió de les dues primeres lletres de les paraules llatines *caro data vermis*, que significa *carn donada als cucs*. Així doncs, segons aquesta perspectiva, els cementiris són espais on la riquesa orgànica del cos retorna a la natura. Al Regne Unit, fa anys que funciona una entitat sense afany de lucre, The Natural Death Centre, que assessora i promou alternatives per a una mort més digna, més assumida i més sostenible des de 1991. Actualment, al

Regne Unit, hi ha prop de 200 cementiris naturals, que no són altra cosa que llocs on es permet l'enterrament amb taüts biodegradables o, directament, amb mortalla i on es planten arbres, arbusts i flors en lloc de posar-hi làpides. Són espais naturals, però demanen gestionar adequadament les restes per poder garantir les condicions higièniques i no causar epidèmies. És una modalitat d'enterrament minoritària, però, tanmateix, des que van aparèixer el 1996, han augmentat notablement i trobem altres exemples a diferents països, com el Memorial Ecosystems als Estats Units. En aquesta mateixa línia, a Anglaterra, també hi ha crematoris que admeten el cadàver situat sobre una simple fusta i amortallat. Així doncs, tots aquests tipus d'instal·lacions faciliten la integració del cos a la terra amb la mínima despesa energètica i de recursos.

Desprendre'ns d'un objecte important

O.A.

Per front a la mort és acceptar la pèrdua d'una persona propera o estimada. Massa sovint, no som conscients de què significa una relació fins que no la perdem. Podem treballar aquesta pèrdua en grup i des de ben petits. Per fer-ho, podem posar en pràctica la següent proposta. Convoquem un dia perquè cadascú dugui

un objecte significatiu que ja no necessita, però amb el qual manté un vincle simbòlic o afectiu. Conjuntament, dissenyem una cerimònia per desempallegar-nos-en, que pot tenir, per exemple, forma d'enterrament o de cremació.

Amb aquesta acció, no fem altra cosa que un ritual en què treballlem l'acceptació del final del *cicle vital* d'aquest objecte, ens en despremем ma-

terialment de forma voluntària i ens en quedem el record i allò que representa per a nosaltres. El ritual que té lloc a l'hora de desprendre'ns d'un objecte posa de manifest els mecanismes que ens fan valorar la vida: les essències, en lloc dels objectes i de les presències.

FONT: Ecofunerals. Perspectiva ambiental, 35.

Recursos per treballar la mort i el dol

LLIBRES PER A LA MAINADA
SOMERS, P. *El nen de les estrelles*
ING Edicions. 2005. Barcelona.

La seva olor...

LARRULL, C. *La seva olor...*
Serveis Funeraris de Barcelona.
2007. Sant Boi del Llobregat.

LLIBRES PER A GENT ADULTA
CELEIRO, S.; DOMINGO, J.; SERRA, X. et al. *El viatge de Tànatos. Guia per acompanyar i comprendre en la mort i el dol.*
JP. 2009. Barcelona.
CARMELO, A. *Deixa'm plorar. Un suport en la pèrdua.* Tarannà edicions. 2011. Barcelona.

PEL·LÍCULES
ARCAND, D. *Las invasiones bárbaras.* 2003. Canadà.

MORETTI, N. *La habitación del hijo.*
2001. Itàlia.

No s'hi juga

FOTOGRAFIA: Anna Murillo

Curiosa calma. L'instant que ens il·lustra, bé podria tenir una veu en *off* que cridés "On són els nostres nens?"

Dues respostes són probables.

La primera, ens porta a casa, davant de qualsevol aparell visual i sonor. Allí, hi trobem un nen. O una nena, per suposat.

Seria absurd negar-se a les virtuts de tal estimulació sensorial. Més encara quan vivim sumits en un món on la majoria d'informacions ens arriben per aquests dos canals. És discutible, però, en quines dosis i a quin nivell qualitatiu exposem els nostres nens a tals atractius sensitius.

La segona, ens porta a qualsevol tipus de recinte que albergui les ben preuades "activitats extraescolars", dignes de no ser menystingudes. Ni tampoc banalitzades.

Tornant a la veu en *off*, afegim-hi una altra qüestió. "On juguen els nostres nens?" Fotografia en mà, la resposta és evident. Al carrer no.

Aquí el fet preocupant. Vivim uns temps on la tecnologia inunda gran part del nostre quefer diari. La tecnologia, val la pena dir-ho, no és el dimoni. És ràpida. Evoluciona a velocitats desorbitades. Però la infància no. La infància és, simple-

ment, un estadi que dura el que dura, ni més ni menys, i és el moment del desenvolupament en què l'únic que cal fer, entre poques altres coses, és jugar. Sol i en companyia.

Amb el joc s'aprèn tot. A conivir, a pactar, a perdre, a respectar, a delimitar, a decidir, a guanyar, a inventar, a organitzar, a sumar esforços, a detectar tramposos. S'aprenen virtuts i debilitats. Amb el joc es coneix i es creix.

L'edat adulta aboleix el joc. No seria greu si no fos perquè, en el nou període, l'ésser adult es creu amb la potestat de decidir com i quan han de jugar els infants. Voluntàriament o involuntària, s'entaforen en una caixa opaca aquelles vides petites, àvides per veure-hi a fora, i es deixa que s'estaboreixin contra les parets, amb la vàlida excusa de la protecció. "El carrer és ple de perills", diuen les informacions...

No és estrany, doncs, comprovar que, als carrers, ja no s'hi juga. L'efecte maligne no es fa esperar. Més aviat que tard, els adolescents surten al medi fins llavors inhòspit. I, com diuen els mestres de música, volen aprendre a tocar el violí, però es deixen l'instrument a casa.

Gemma Blanco Algué

observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Deu anys de consum conscient i transformador

La percepció que el model de producció i de consum depredador està esgotat s'ha anat generalitzant de mica en mica durant les últimes dècades. Han estat molts els col·lectius que, al llarg de tot aquest temps, s'han dedicat a difondre pràctiques transformadores com el consum responsable, el reciclatge, el decreixement i la banca ètica. Un dels instruments pioners per sensibilitzar sobre aquest àmbit és la revista *Opcions*, editada pel Centre de Recerca i Informació en Consum (CRIC), que acaba de complir deu anys d'existència.

Amb els 39 números de la revista, el col·lectiu editor ha omplert un buit molt important a l'hora de presentar informació sobre els nostres patrons de consum i les possibles alternatives que ja tenim a l'abast, una incidència que no té res a envejar a la que poden generar altres publicacions semblants, com *Ethical Consumer* a Anglaterra.

Des de la seva fundació l'any 2002, la revista ha anat evolucionant i adaptant-se a les noves demandes. La nova estructura de seccions parteix de tres grans eixos, que són els escenaris de les propostes de canvi: l'esfera individual,

que té relació amb els nostres hàbits de consum diaris, l'esfera col·lectiva -la comunitat més propera- i, finalment, l'àmbit estructural, és a dir, des del nostre municipi fins a altres administracions. "El diagnòstic de la situació ja el

"Ja no cal que demostrem que hi ha dinàmiques de producció i de consum que són negatives, per això apostem per propostes pràctiques"

tenim fet, ara ja no cal que demostrem que hi ha dinàmiques de producció i de consum que són negatives, per això apostem per propostes pràctiques en les tres esferes", explica Montse Peiron, directora de la publicació.

Més de 3.000 subscriptores avalen la trajectòria d'aquesta revista, que ha renovat el disseny,

però ha mantingut la capçalera i els colors que l'identifiquen. "El consum responsable corria el perill de quedar restringit a respostes individuals i deixar de banda els canvis de caire col·lectiu i estructural. Per això entenem que les tres esferes han de ser complementàries i hem intentat integrar-les en l'estructura de la nova revista", reflexiona un altre membre del col·lectiu editor, Àlvaro Porro.

Amb la vista posada al futur, Peiron assegura: "Ens agradaria que la revista es convertís en una mena de plataforma comuna per a tota la gent que estem en una mateixa ona. Hi ha moltes persones que comparteixen aquesta visió del món, es tracta d'anar sumant". Per augmentar les sinergies, el CRIC ha elaborat la web Consumpedia, una eina per aplicar el consum conscient en la vida quotidiana partint de molts dels objectes que ens envolten, ordinadors i bombetes, i també aliments com iogurts i peix, sense oblidar la pasta de dents o les cremes de protecció solar. En resum, un espai dedicat a l'anàlisi de productes i serveis per tenir tota la informació necessària i decidir amb coneixement de causa. CARLES MASIA

MASS MEDIA

El mal ús de la paraula 'retallades'

Ara mateix, un cas de rabiosa actualitat ens ho mostra: per a certes coses, sempre hi ha diners. Rescatem un banc que fa poc era caixa amb una d'aquelles quantitats de diners que el poble considerem "una pasta inhumana" (que vol dir que, un cop satisfetes les nostres necessitats i passions

humanes, encara quedarien tants diners que tindríem maldecaps per saber què fer-ne).

Si contrastem aquest fet amb les vegades que hem sentit la paraula *retallades* últimament, ens adonem que aquesta paraula potser no ve tan al cas com ens han volgut fer creure amb l'estratègia habitual de repetir-

la fins a avorrir-nos, o bé amaga alguna cosa. Cal saber que, als *media*, les paraules algunes vegades serveixen per informar o explicar i d'altres per confondre, amagar o camuflar les coses.

Amagat darrere la paraula *retallades* i la seva reiteració sostinguda, hi ha un debat amagat. Si el

debat gira al voltant de retallar o no retallar, mai parlem sobre si a allò que es retalla podria o hauria de ser diferent. *Retallades* és una paraula que utilitzen per fer-nos creure que tot està bé com està. *Retallades* és una paraula que evita que es parli o es debati de certes coses.

Retallades és una paraula per evitar canvis, precisament ara que, inevitablement, caldrà fer-ne ardon a la profunda crisi de model que vivim. *Retallades* és una paraula immobiliària i conservadora. No parlem de retallades, és hora de parlar del que volem. XAVIER PLANAGUMÀ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv>
Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!
CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. V tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienza i Zpirtu.

La Burxa
comunicació popular
des de 1998

Laciatatinovisible
- Projecte Cooperatiu Autogestional -
LIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA
C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Tel. 93-298 99 47
laciatatinovisible@yahoo.com

**Som a Sants,
al servei
de les cooperatives**

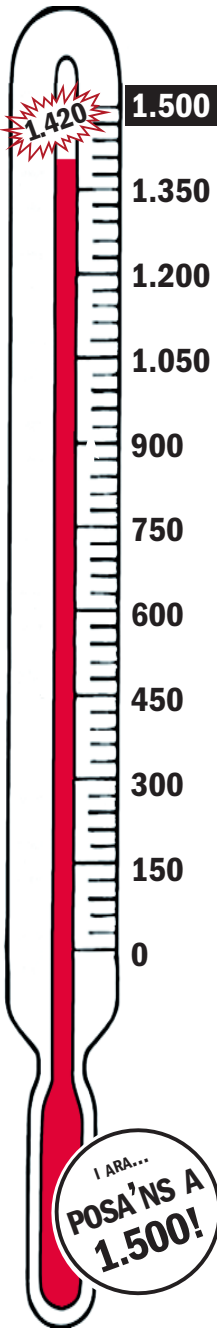
productes de la terra
El portal de venda de productes dels PPCC
www.productesdelaterra.cat

disco 100

espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

Si et subscrius* a la Directa, per només 5 euros* més, tindràs el llibre #RT15M

*MÉS SUBSCRIPCIONS ANUALS
*MÉS DESPESES
D'ENVIAMENT SI N'HI HA

IL·LUSTRACIÓ DIRECTA

Exposició del 4 de juny al 30 de juny

Aquesta exposició és un recull de 5 anys del Setmanari de Comunicació Directa per conèixer la feina dels il·lustradors i il·lustradores que posen imatges als continguts del setmanari.

INAUGURACIÓ

DILLUNS 4 DE JUNY DE 2012 - A les 20h

A l'Ateneu Popular Julia Romera - c. Sant Ramon, 51 (Santa Coloma de Gramenet)

DIRECTA

SETMANARI DE COMUNICACIÓ DIRECTA
www.directa.cat

ATENEU POPULAR JULIA ROMERA
Carrer Sant Ramon, 51 - Santa Coloma de Gramenet
www.ateneusantacoloma.cat

PUNTS DE VENDA

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos | Quiosc República Argentina · República Argentina 233. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **GUINARDÓ:** Llibreria Rocaguinarda · Xiprer 13. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274. **CIUTAT VELLA:** Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Logofobia · UB Raval, dimarts de 10h a 18h | Quiosc Colom · Rambles | Etnomusic · Bonsuccés 6 | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc Can Mantega · Joan Güell amb Can Mantega | Quiosc Cotxeres · Sants, 79 | Quiosc Francisco · Vilardell | Coop57 · Premià, 15. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** CGT Cornellà · Ctra. d'Espulgues, 46. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya | Logofobia · UdG, dijous de 10h a 18h. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Cal Rabell · Santa Caterina, 17 | Llibreria Llegim · Ptg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Llibreria Mallorca · Església de Santa Eulàlia 11. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT PERE DE RIBES:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **SITGES:** Quiosc Can Jornet · Major, 8. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Llibreria Bufavents · Major, 23 | Fem Cadena · Av. Barcelona, 81. **TERRASSA:** Terrassa Respon · Societat, 6. **VALENCIA:** Café Tendur · Històriadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petriello, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

Butlleta de subscripció

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a embornar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EGIPTE · LES PRIMERES ELECCIONS SENSE EL DICTADOR SE CELEBREN ENTRE FRAU I DESMOBILITZACIÓ

Entre l'hereu de Hosni Mubarak i els Germans Musulmans

Marc Almodóvar
El Caire

Egipte torna a estar en un careró sense sortida. El futur president del país hauria de sortir d'una segona ronda electoral entre el candidat reserva dels Germans Musulmans, Mohamed Mursi, i el primer ministre que Mubarak va nomenar per posar fi a l'esclat popular del gener de 2011, Ahmed Shafiq. Una elecció entre el retorn al passat, amb un candidat que va ser rebut amb una pluja de sandàlies al seu col·legi electoral, o un futur vinculat a uns sectors islamistes que, tot i que encara no han tocat poder, no paren de perdre suport, desencantar les persones que els segueixen i guanyar-se enemistats. En aquestes eleccions, tot i mantenir la primera posició, el Germans Musulmans perden prop de la meitat dels vots respecte les eleccions legislatives de tan sols fa sis mesos.

Els comicis no van aixecar les passions previstes i amb prou feines van mobilitzar el 43% de l'electorat

Aquest és el resultat de les primeres eleccions presidencials sense el dictador celebrades el 23 de maig. Uns resultats força sorprenents i ajustats que van deixar a les portes de la segona ronda el nasserista Hamdeen Sabahi, que els dies previs a les votacions va experimentar una ascensió meteòrica que gairebé el situa a la segona volta. Una diferència aproximada de 700.000 vots el separen del continuista Shafiq, en uns comicis que no van aixecar les passions previstes i que amb prou feines van mobilitzar el 43% de l'electorat. L'exsecretari de la lliga àrab, Amr Moussa, i l'exgermà musulmà Abd el Meneim Abu el Fotoh van trencar tots els pronòstics i van quedar apartats del podi electoral.

Malgrat els esforços de les autoritats per minimitzar les irregularitats -qualificades d'"aïllades" i "no decisives" per la Comissió Electoral-, les denúncies saltaven arreu del país. Si es comparen amb les irregularitats registrades en temps de Mubarak, el procés podia ser ca-

Un home vota en un col·legi electoral d'Alexandria durant les eleccions presidencials del 23 de maig d'enguany

talogat "com un clar pas endavant" i definit com a "encoratjador" pel president de la Unió Europea, Martin Schultz. L'aval internacional va arribar gràcies al vist-i-plau de la Fundació Carter, de l'expresident nord-americà, tot i que només 102 observadors internacionals van supervisar més de 13.000 col·legis electorals arreu del país. Les ONG locals van desplegar 9.455 observadors, davant el quasi centenar de milers de delegats dels Germans Musulmans o els dos centenars de milers de soldats que protegien els comicis. Abans de les votacions, ja es va registrar la compra de vots, l'incompliment de les dues jornades de reflexió i, l'element llampant, la presència de persones mortes als censos. El nom de Khaled Said, el jove alexandri mort sota tortura que va aixecar una onada de protestes populars contra la brutalitat policial l'estiu de 2010, es trobava al cens electoral, juntament amb el d'altres màrtirs de la revolució.

Durant les votacions, van continuar la compra de vots, la coacció en alguns col·legis, els intents de vot massiu i el transport col·lectiu de votants. Alguns candidats van de-

nunciar que s'havia impedit l'accés de les seves delegacions a alguns centres de vot, mentre d'altres denunciaven que havien trobat els vots del seu candidat llançats a la paperera. Les acusacions més rellevants, però, es van produir al final de la votació. L'advocat Samir Sabri va presentar una denúncia on acusava el Ministeri d'Interior de distribuir prop de 900.000 carnets d'identitat entre membres de la policia perquè votessin a favor d'Ahmed Shafiq.

Diversos màrtirs de la revolució, com el jove alexandri Khaled Said, apareixien al cens electoral egipci

Els candidats Hamdeen Sabahi i Abd el Meneim Abu el Fotoh van demanar l'aturada de les votacions. A tal efecte i per raons diferents, van presentar al·legacions a l'Alta Comissió Electoral. Reclamaven una

resolució en ferm sobre l'aïllament del candidat continuista Ahmed Shafiq, transferida al tribunal constitucional des de l'abril, ja que, segons la llei d'aïllament polític aprovada pel parlament el mes de març passat, cap persona amb càrrecs de responsabilitat en el règim Mubarak durant els darrers deu anys té dret de vot o d'ocupar una nova posició pública al país. La Comissió Electoral va decidir transferir el cas al constitucional, tot i que en casos anteriors no havia mostrat la mateixa condescendència. Anteriorment, la comissió havia apartat el candidat salafista Hazem Abu Ismail de les eleccions, encara que hi havia sentències judicials prèvies que destacaven la falta de proves i, estranyament, el liberal Ayman Nour i el germà musulmà Khairat Shater per tenir antecedents penals com a opositors del règim. Sobre Ahmed Shafiq, a més, pesa una investigació sobre la seva presumpta implicació en la venda corrupta de terrenys estatals al fill de Mubarak quan era ministre d'aviació. Dos dies després de les eleccions presidencials, el jutge instructor va transferir la investigació del cas al ministre de Justícia.

La independència de la Comissió Electoral, però, ha estat posada a debat, perquè es tracta d'una comissió blindada constitucionalment pel polèmic article 28, que estipula que les seves decisions són inapel·lables i no han de fer cas necessàriament a d'altres sentències judicials; a més, és una comissió clarament dominada per alts càrrecs de la justícia mubarakista. El seu secretari general és Hatem Bagato, mà dreta del controvertit ministre de Justícia Mahmud Marie, acusat d'alterar les eleccions de 2005 i atacar arbitràriament els jutges independents del règim. La presidència és per a l'exoficial de l'exèrcit Faruk Sultan, que, després d'onze anys treballant dins la justícia militar, va ser convertit en cap de justícia de la Cort Constitucional Suprema per Mubarak l'any 2009, una acció que va ser analitzada com un intent de controlar la institució i aplanar el camí a la successió hereditària del poder al seu fill Gamaal. Avui, aquests homes són els encarregats de garantir la netedat de les primeres eleccions presidencials d'Egipte des de la marxa de Mubarak.

MOHAMED ABD EL-GHANY

MÈXIC · ELS '132', MAJORITÀRIAMENT JOVES I ESTUDIANTS, S'HAN POSICIONAT EN CONTRA DEL CANDIDAT ENRIQUE PEÑA NIETO

El moviment de protesta Jo sóc 132 neix i s'escampa pel Mèxic preelectoral

Fran Richart
Ciutat de Mèxic

Quan falten poc més de tres setmanes per les eleccions presidencials a Mèxic, un moviment sense precedents anomenat Jo sóc 132, format per joves provinents de totes les universitats del país, ha sortit al carrer per expressar-se en contra del candidat del Partit de la Revolució Institucional (PRI) Enrique Peña Nieto. L'aspirant no només és el favorit a les enquestes, sinó també a les dues cadenes de televisió més importants de Mèxic, Televisa i TV Azteca, que fa gairebé cinc anys que promocionen la seva figura. En boca de les estudiants: "No volem que la classe política-empresarial d'aquest país ens imposi Peña Nieto com a president".

Per molts mexicans i mexicanes, el PRI representa el retorn del despotisme i la corrupció que va assolir Mèxic durant 70 anys, l'últim president del qual, Carlos Salinas de Gortari, va enfonsar el país en la pitjor crisi econòmica coneguda. Tot i que aquestes mobilitzacions estan aixecant moltes simpaties entre la població, el PRI, gràcies als grans mitjans, s'ha postulat com l'alternativa al PAN -partit que governa-, que s'ha desgastat arran d'una guerra contra el narcotràfic que ha deixat 60.000 morts.

"No volem que la classe política i empresarial ens imposi Peña Nieto com a president"

El naixement d'aquestes manifestacions, que s'han escampat per tota la república, data de l'11 de maig, quan Enrique Peña Nieto va fer un acte de campanya a la Universitat Iberoamericana, un centre privat i famós per acollir els fills i les filles de la classe alta mexicana. El que podia semblar un acte còmode per un candidat presidencial, es va convertir en una protesta massiva d'estudiants de la Ibero contra el priista, titllant-lo d'assassí i de corrupte i recordant-li que no oblidin l'episodi repressiu d'Atenco. L'endemà, el rebuig estudiantil es va convertir en portada de tots el diaris i, ràpidament, la paraula "Ibero" va esdevenir *trending topic* mexicà i mundial.

La resposta arrogant del PRI ha estat acusar la majoria dels manifestants de "porros" -grups de xoc- i "acarreados" de López Obrador, és a dir, seguidors del candidat de l'es-

El 18 de maig, les estudiants es van concentrar a la Universitat Iberoamericana abans de dirigir-se als estudis de Televisa

Enrique Peña Nieto era governador de l'estat de Mèxic quan es van produir els fets d'Atenco l'any 2006

querra. L'endemà d'aquestes declaracions, 131 estudiants van fer un vídeo viral on mostren la seva crendencial com a alumnes de la Iberoamericana, desmenteixen que siguin de cap partit i declaren la seva disconformitat amb el fet que Peña Nieto sigui el pròxim president del país. El rebombori s'ha canalitzat en dues manifestacions importants: la Marxa AntiEPN i la Marxa Jo sóc 132. La primera va aplegar gairebé 20.000 persones al centre de Ciutat de Mèxic, sota crits que demanaven un "Mèxic sense PRI"; la segona va reunir prop de 30.000 estudiants de les universitats privades i públiques de la ciutat, que van assetjar durant més de quatre hores la seu de Tele-

visa, on havia d'arribar Peña Nieto per ser entrevistat.

Aquesta setmana, el moviment Jo sóc 132 ha convocat una assemblea general a la mítica plaça de Tlatelolco de Ciutat de Mèxic, on l'any 1968, per ordre del PRI de Díaz Ordaz, van morir massacrades centenars d'estudiants. Allà, s'ha consensuat, entre d'altres coses, que el vot nul no és útil en aquestes eleccions i que vigilaran les caselles on es vota per evitar el frau electoral. A més, han declarat que el moviment continuarà després de les eleccions i que un dels objectius és crear espais d'informació i comunicació que no estiguin en mans de l'oligarquia mexicana.

Els fets d'Atenco

Poca gent s'imaginava que l'estudiantat de la Ibero, una de les universitats més elitistes del país, protestaria d'aquella manera tan sonada, que fins i tot va obligar el candidat del PRI a amagar-se en un lavabo durant 30 minuts. Erick Llamas, professor d'història de la Universitat Nacional Autònoma de Mèxic (UNAM), declara a la DIRECTA que el rovell de l'ou d'aquesta mobilització és Atenco. El 2006, quan Peña Nieto era governador de l'estat de Mèxic, va reprimir brutalment una manifestació a San Salvador de Atenco contra l'aeroport que s'hi volia construir. L'acció del governador va deixar dos morts -un d'ells estudiant de

la Ibero-, 200 persones ferides i desenes de denúncies d'abusos sexuals a dones i homes per part de la policia federal i estatal. Però Atenco no ha estat l'única fita impopular de Peña Nieto, ja que també ha situat el seu estat a la primera posició en femicidis -i supera Ciudad Juárez-, amb un total de 900 mortes durant la seva legislatura.

Candidat de telenovella

Peña Nieto és conegut com l'últim diamant d'Atlatcomulco, club de multimilionaris mexicans i dirigents del PRI, que formen part d'un important nucli de poder empresarial i econòmic a Mèxic. Fa cinc anys, Televisa, la cadena més important del país, va començar a construir-li la catifa presidencial a través de la seva vida sentimental i la seva imatge de polític "atractiu i irresistible" per les dones. Vidu i casat de nou amb una actriu de telenovelles, Peña Nieto és un polític que sap posar davant la càmera i que ha guanyat popularitat a través de les revistes de premsa del cor que han airejat els seus escàndols i idil·lis romàntics. Ha demostrat diverses vegades que no sap improvisar amb la premsa i ha deixat una imatge de polític autòmat que només funciona amb *teleprompter*. Ha protegit molts dels càrrecs que han estat imputats per corrupció i el seu pla respecte a la guerra contra el narcotràfic es basa en la creació d'un nou organisme policial amb més agents i equipaments. Actualment, als estats governats pel PRI, és on es produeixen més morts i on es demostra la col·lusió entre autoritats locals i crim organitzat.

Actualment, als estats governats pel PRI és on es demostra la col·lusió entre autoritats locals i crim organitzat

Finalment, podem perfilar que el moviment Jo sóc 132 és un corrent que creu en la democràcia i en la necessitat de votar per canviar la situació de les desigualtats socials. De moment, el moviment està poc madur, però cal reconèixer-li el mèrit d'haver trencat la inactivitat i d'haver mobilitzat els sectors estudiantils com no s'havia vist des de la vaga de la UNAM de l'any 1999.

EL LÍBAN · ELS COMBATS EVIDENCIEN LES TENSIONS ENTRE ELS PARTITS REPRESENTANTS DE LES DUES COMUNITATS MUSULMANES

El trencaclosques libanès s'esquerda pel desbordament del conflicte siríà

Nicolas Lupo
Beirut

El desbordament del conflicte siríà ja és una evidència al Líban després dels combats que han tingut lloc al país els últims dies i les declaracions cada cop més virulentes d'alguns líders polítics i religiosos. La pressió dels sectors més oposats al règim siríà per crear una zona tampó al nord del Líban que ajudi els grups rebels augmenta setmana rere setmana i debilita el fràgil equilibri polític i comunitari d'aquest país de poc més de quatre milions d'habitants.

El conflicte revela tant l'element polític com comunitari, tots dos units en un sol arran del sectarisme polític que regna al Líban després dels Acords de Taif

Estat fronterer amb Síria per l'est, el conflicte del país veïa ha representat una amenaça permanent per la població libanesa des que va esclatar ara fa més d'un any. Els enfrontaments armats de les dues últimes setmanes estan íntimament relacionats amb els esdeveniments a Síria. El dia 11 de maig, a Trípoli, la segona ciutat del país, els veïnats de dos barris es van enfrontar durant tres dies abans l'exèrcit no va decidir entrar-hi. Un era de majoria alaúita, la mateixa comunitat que la minoria que governa a Síria, i l'altre sunnita, confessió majoritària dels sectors rebels. Els combats es van estendre els dies posteriors a d'altres regions, un conflicte que revela tant l'element polític com comunitari, tots dos units en un sol arran del sectarisme polític que regna al país després dels Acords de Taif de 1989.

Un nen libanès mira a través d'un forat fet per la metralla durant els enfrontaments del dimarts 15 de maig a Trípoli

"Perquè els Libanesos (...) escapin a aquest prisma comunitari", explica Geroges Corm al seu llibre *El Líban contemporani*, "és necessari que les regles del joc polític no estiguin fundades en aquest presuposat absurd". Els Acords de Taif, ciutat de l'Aràbia Saudita on els parlamentaris supervivents de la guerra civil van aprovar els nous canvis constitucionals, incidien en el fet que "l'abolició del confessionalisme polític és un objectiu nacional essencial". Però aquest document, que havia d'assentar les bases del futur del Líban, no estableix un termini ni les etapes necessàries per secularitzar l'Estat. Ben al contrari, va afavorir el comunitarisme imposant que els 128 escons del parlament estiguessin repartits a parts iguals entre les confessions cristiana i musulmana.

L'allargada ombra siriana

Gran part del discurs polític libanès dels últims setze mesos ha estat marcat per la situació a Síria. L'espectre polític està dominat per dos grans blocs, amb discursos oposats pel que fa a la possible caiguda del règim dels Al-Assad.

L'Aliança del 8 de Març està formada pels dos principals partits xiïtes, Hezbollah i Amal, i pel Moviment Patriòtic Lliure, liderat pel general cristià Michel Aoun. Durant les eleccions legislatives de 2009, aquest bloc va obtenir més del 55% dels vots, però només 56 dels 128 escons del parlament. Va arribar al govern el mes de juny de 2011, quan el Partit Socialista Progressista (PSP), que representa la comunitat drusa, es va aliar amb ells després d'abandonar l'Aliança del 14 de Març. El líder del PSP, Walid Jumblatt, havia acusat Bashar al-Assad de "serp, mico i carnisser", però una reunió que van mantenir tots dos a Damasc el va fer canviar d'opinió.

L'altre gran bloc és l'Aliança del 14 de Març, que treu el nom de la gran manifestació que va omplir Beirut aquell dia de 2005 per exigir la fi de l'ocupació del país per part de l'exèrcit siríà. Un final que es va materialitzar pocs mesos després i va posar fi a 29 anys de presència militar siriana al Líban. Coneguda com la Revolució dels cedres, les manifestants es van reunir sota el xoc provocat per l'as-

assinat de l'antic primer ministre Rafic Hariri un mes abans, presumiblement sota les ordres dels dirigents sirians i dut a terme pels seus col·laboradors al Líban. La col·lició està formada pel principal partit sunnita, Moviment del Futur, i per altres partits cristians.

Sentiment d'humiliació entre la comunitat sunnita

Els enfrontaments que van tenir lloc al barri sunnita de Tareq el-Jdeideh, al centre de Beirut, la nit del diumenge 20 s'emmarquen en aquesta dinàmica política comunitària influenciada pel conflicte siríà. Durant sis hores, el veïnat del barri es va enfrontar a trets i llançagranades amb gent seguidora del partit Moviment Àrab, liderat per Shaker al-Berjawi, també de confessió sunnita, però que dóna suport a l'Aliança del 8 de Març.

Els sunnites acusen Hezbollah de ser una extensió del règim siríà. "Qui controla el Ministeri d'Informació? I el Ministeri de Defensa? Hezbollah!", exclama Moustafa, assegut en una terrassa del barri pocs hores després dels combats.

La gran part de la població libanesa no veu les institucions de l'Estat com entitats independents dels partits, sinó com elements utilitzats a favor de les comunitats dels partits del govern.

"La sensació d'humiliació domina la comunitat sunnita" des de la mort de Hariri i els fets de maig de 2007, explica el periodista britànic Nicholas Blandford, que viu al país des de 1994. Aquell mes, les milícies de Hezbollah i Amal van envair West Beirut, de majoria sunnita, i van atacar la televisió del Moviment del Futur. Va ser la resposta als intents del partit liderat per Saad Hariri de retirar el control de l'aeroport a les persones pròximes als partits xiïtes.

La pressió sobre el govern del primer ministre libanès Mikati creix dia a dia: per una banda, la comunitat sunnita i, per l'altra, Damasc

La tensió es va exacerbar amb la detenció de Chad Mawlawi, salafista acusat de pertinença a organització terrorista i alliberat dues setmanes després, i la mort del xeic sunnita Abdal Ahmed Wahed pels trets de l'exèrcit en un control militar al nord del país. Els talls de carretera amb barricades van ser generalitzats a les regions més septentrionals i els líders polítics sunnites van demanar la retirada de l'exèrcit d'aquella zona. Aquests fets s'afegien a les desaparicions d'algunes persones refugiades sirianes. La pressió sobre el govern de Mikati creix dia a dia: per una banda, la comunitat sunnita que desitja la caiguda d'Al-Assad; per l'altra, la pressió creixent de Damasc per obligar el govern a posicionar-se davant el conflicte.

25 anys no són res?

La Fira Alternativa de València fa 25 anys

Joan Canela i Barrull
expressions@setmanaridirecta.info

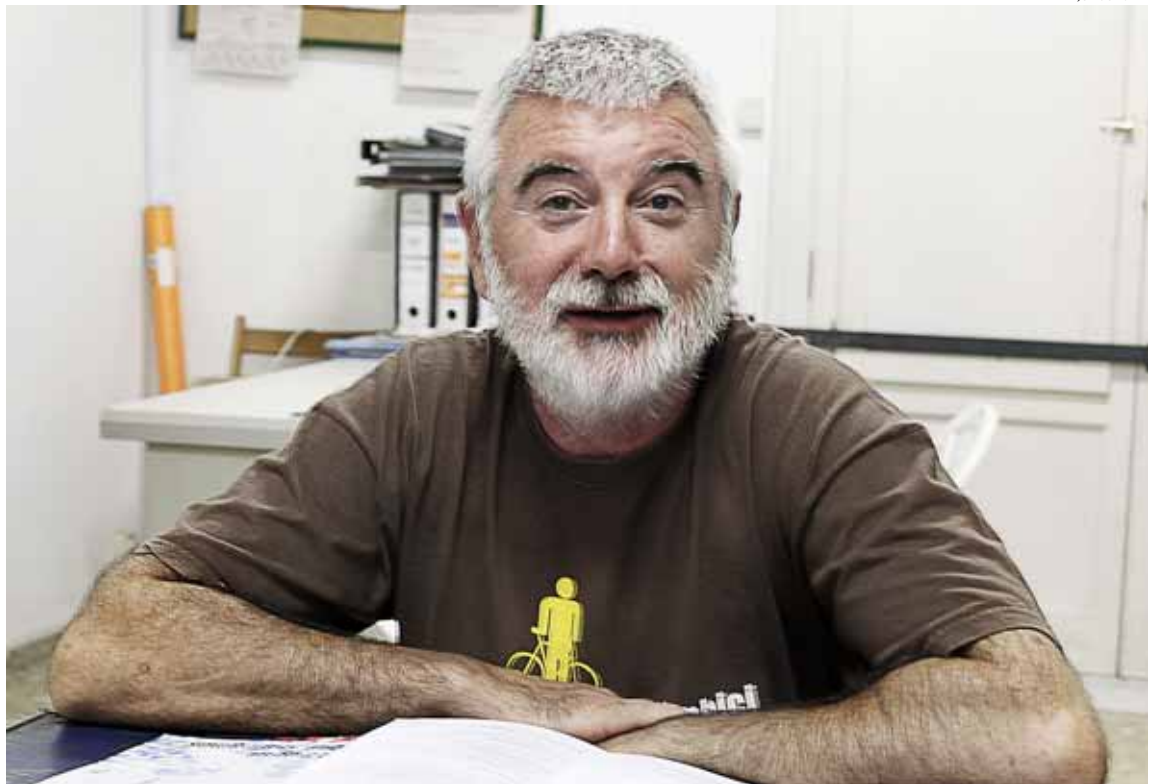
JOAN CANELA

Corre l'any 1988 i les primeres onades de militants llibertàries i ecologistes ja han començat a marxar -fastigues de l'asfalt- cap a masos i petits pobles per viure d'oficis que ja ningú creia que existien. Pa i formatges fets a mà, agricultura ecològica, artesanía... La dècada dels 80 omple la memòria de punk, heroïna i gestes obreres com la vaga del 14-D i el referèndum de l'OTAN. Però, ja en aquells anys, hi va haver pioneres que van optar per la recuperació dels sabers ancestrals i per una relació més harmònica amb la terra i l'entorn sorgides de lluites, també massives, com l'antinuclear.

La Fira Alternativa es va crear per ser un punt de trobada entre el moviment de les ciutats i la gent que havia marxat a viure al camp

És en aquest ambient que es proposa, a València, la creació d'una "Fira Alternativa com a punt de trobada entre el moviment de les ciutats i la gent que havia marxat a viure al camp", explica Josep Calabuig *Cala*, que ja llavors s'hi va implicar. Un model de trobada que, un quart de segle més tard, continua sent innovador, ja que, al costat dels moviments socials i els col·lectius i les campanyes reivindicatives, exposen productores de menjar -amb la condició que el seu producte sigui ecològic i vegetarià- i artesanes. Una barreja que *Cala* troba natural, ja que "el menjar o el consum també són política". Del que es tractava, llavors i ara, és "oferir un espai on la gent pugui tenir accés a formes alternatives de fer les coses, siga l'àmbit que siga".

Però, si avui no hi ha gaires experiències com la de la fira, en el seu moment no va ser un cas aïllat ni pioner. Alacant, Castelló o la Vall d'Uixó ja n'havien celebrat amb anterioritat, encara que la valenciana ha estat la que ha

Josep Calabuig està lligat a la Fira Alternativa des dels seus inicis

perdurat més. "Tot va sorgir amb naturalitat -recorda Calabuig-, ja que la proposta venia de gent que ja estava fent artesanía o pa, fins i tot hi havia una associació d'artesans i una de comunes rurals". A aquests col·lectius, s'hi sumen els moviments urbans, com Ràdio Klara, l'Ateneu Llibertari Al Margen i nombroses cooperatives autogestionades sorgides de la reconversió industrial.

"A la fira, molta gent gran descobria que l'agricultura ecològica era la que ells havien fet tota la vida"

D'aquells temps, *Cala* en destaca les facilitats rebudes per part de l'Ajuntament, llavors governat pel PSPV, tot i que dubta que això tingués gaire importància: "Supo-

se que els vam colar un gol, llavors encara ningú sabia que era açò. Amb els anys, han anat proliferant les fires artesanies i medievals de caràcter purament comercial, però nosaltres vam venir abans". També recorda la sorpresa, entre la gent gran, d'algunes de les seves propostes: "No entenien com podíem vendre *pa negre* com un producte més saludable i bo que el blanc i molts descobrien que l'agricultura ecològica, en realitat, era la que ells havien fet tota la vida fins que havien arribat les empreses de pesticides i adobs químics i els havien enredat".

Problemes canviants

Un dels primers problemes que van tenir va ser el de garantir que tots els productes que es venguessin a la fira fossin ecològics. Això va fer, per exemple, que durant molts anys, la cervesa que s'hi podia trobar fos alemanya, amb el consegüent consum energètic que suposa i que la fa poc sostenible. "En una edició, vam comprar una cervesa ecològica de San Miguel, però tothom se'ns va tirar a sobre:

que si era una multinacional, que com podíem tenir allò... bé, com que ningú no coneixia l'empresa alemanya...", recorda, divertit.

El gran creixement dels productors ecològics dels darrers anys al País Valencià ha permès a la fira anar resolent alguns d'aquests problemes i ara ja és possible, també, beure una cervesa ecològica de proximitat, entre altres coses tan imprescindibles com l'orxata.

El problema principal per l'organització ha estat mantenir l'esperit autogestionari de la fira tots aquests anys, sense caure en la mercantilització ni aïllar-se dels moviments socials. "És una tasca difícil, ja que la majoria de col·lectius que van impulsar-la o bé han desaparegut o bé se n'han desentès i els que han anat sorgint de nou, si bé la valoren i es preocupen de ser-hi presents, no la senten igual i, per tant, hem d'anar perseguint-los perquè la tinguen en compte. I açò no només vol dir posar-hi una parada, sinó implicar-se en el desenvolupament, la neteja, la vigilància i tota la resta".

En canvi, els problemes burocràtics -canvi de lloc, canvi de dates, fiances, requisits creixents...- es veuen com una d'aquelles coses, com el clima, a les quals has de fer front sense amargar-te: "Cada volta ens maregen més, però ho sabem i ens ho prenem amb calma", resumeix Calabuig.

Espai consolidat

Vint-i-cinc anys després, la fira ja és un espai consolidat en l'imaginari col·lectiu valencià. No només per la gran majoria de militants i simpatitzants de tot tipus de moviments socials, que tenen aquestes dates marcades en vermell a l'agenda, ni que sigui per assegurar la trobada amb gent que, probablement, només tornarà a trobar-se a la propera fira. Però també és l'espai alternatiu valencià socialitzat, per on milers de ciutadanes sense cap relació -a priori- amb els moviments socials faran una passejada -ni que sigui per tastar una crep o comprar una joguina de llauna- aquest cap de setmana, a l'antic lliut del Túria, entre els ponts de les Flors i de Calatrava.

MÚSICA

La llei de la selva ja fa temps que passa factura

La darrera obra de l'il·lustrador Aleix Saló explica les causes i els efectes de la crisi sense deixar ningú indemne

Anabel Raluy i Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Tan punyent com divertit. El tercer llibre d'Aleix Saló, *Simiocràcia*: crònica de la gran resaca econòmica, és molt més que un simple còmic; és un compendi de les informacions periodístiques centrades en la crisi publicades durant els darrers anys als mitjans de comunicació de masses. Els textos, que ens expliquen les causes i les conseqüències d'allò que anomenen crisi, es complementen amb dibuixos contundents i plens d'ironia, sarcasme, humor, sàtira i autocrítica; amb un traç tan simple com expressiu. Cal dir que res ni ningú queda indemne en aquest còmic, on s'assenyala amb noms i cognoms les persones i els organismes públics i privats que han provocat la situació en què ens trobem actualment. Saló empra el dibuix-metàfora per il·lustrar processos econòmics i conceptes abstractes no sempre fàcils de comprendre. Per això, es pot dir que aquest llibre, més que un còmic, és un manual *sui generis* que ens explica, amb un llenguatge proper i precís, els mecanismes de la microeconomia i la macroeconomia. El relat comença amb el *crack* del 29, que, segons l'autor, presenta moltes similituds amb la crisi que es va iniciar ara fa quatre anys. Saló (que practica allò que podriem anomenar com a periodisme il·lustrat) denuncia que la depressió viscuda durant el segle XX presentava una característica que ara s'ha tornat a viure: la falsa il·lusió del creixement i la riquesa constants. En què va derivar la depressió dels anys 30?, en l'auge de les ideologies feixistes i nacionalsocialistes i en una Guerra Mundial que, irònicament, va dinamitzar l'economia. Les institucions públiques i privades, els governs, les entitats financeres, les empreses i també algunes persones treballadores van començar a estirar més el braç que la màniga. Res no s'ha recolzat en l'economia real sinó en l'especulació,

Una de les vinyetes del còmic 'Simiocràcia' d'Aleix Saló

iniciada a l'Estat espanyol amb la llei del sòl d'Aznar de 1998, una normativa que els ajuntaments van desenvolupar sense control i que Zapatero va deixar intacta. L'autor, nascut als 80, interpel·la constantment les lectures sense complaure ningú, ja que, poc o molt, tothom es veu reflectit en alguna de les pràctiques irracionals que vam dur a terme amb l'esperança que eren una inversió de futur i segura: contractar una hipoteca, estudiar una carrera, treballar sense cobrar com a becari i becàries o aplaudir les obres ostentoses i innecessàries del nostre Ajuntament. El nostre món s'assembla més a la dictadura controlada de la pantalla que va descriure George Orwell o a la societat autocomplaguda i narcotitzada d'Aldous Huxley? Saló llença la pregunta i culpa de la idiotesa generalitzada els mitjans de comunicació i bona part de la ciutadania, que sembla que havia perdut qualsevol bri de sentit crític, més enllà dels *reality* i del *Gran Germà*.

La corrupció irracional, la involució social i el govern disfuncional són els pals de paller d'aquesta simiocràcia.

Simiocràcia:
crònica de la gran resaca econòmica

Aleix Saló
Editorial: Debolsillo
Pàgines: 146

FOTOGRAFIA

Premi a la fotografia independent i humana

Barcelona acull la primera edició del Revela, uns guardons fotogràfics que premien projectes socials

LUIS TATO

Un moment posterior a l'entrega del premi Revela

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

La primera edició del Premi Internacional de Fotografia als Titulars dels Drets Socials, anomenat Revela, és una iniciativa innovadora, una proposta molt diferent dels concursos als quals estem acostumades. L'entrega de premis es va fer el dissabte 26 de maig al Centre Cívic de Can Basté. Prop de dues-centes persones, entre entitats, col·lectius, associacions i fotografes d'arreu, van assistir a l'acte. Les bases del premi, que van sortir ara fa mig any, estableixen que, per poder-hi participar, s'ha de presentar un projecte fotogràfic que mostri una intervenció social duta a terme per un col·lectiu, una associació, una ONG, una cooperativa o una fundació. S'hi van presentar un total de 104 projectes i, de tots ells, només cinc es van repartir els 50.000 euros de premi pels finalistes. La importància del Revela rau en el fet que no valora la fotografia, sinó que vol ajudar directament l'entitat responsable del projecte social en qüestió; és això el que es premia. La dotació econòmica del concurs va ser possible gràcies a unes donants anònimes que van ajudar a impulsar aquest certamen. Finalment, el jurat -format per Alfons Rodríguez, fotògraf documentalista; Manel Pousa, sacerdot i activista social; Alfonso de Castro, fotògraf i Arcadi Oliveres, economista i activista social- va seleccionar els cinc projectes premiats, que van ser:

Menors esperant justícia- Sierra Leone, projecte de l'entitat Free Minor Africa i retratat per Fernando Moleres; *Aprentent a Aprendre-Paràlisi Cerebral*, d'Aspace Soria i retratat per Eugenio Gutierrez Martínez; *El Paradís dels cors oblidats*, de l'Organització d'Ajuda Solidària contra la Injustícia Social (OASIS), que treballa a la regió de les Savannes (Togo) i ha estat fotografiat per Antonio Aragón Renuncio; *Nòmades a la força*, de Fundatia Secretariatul Romilor i captat per Eva Parey; i finalment, *Memory Books*, d'Anhua ONG i fotografiat per David Rengel i Álvaro Laiz.

Aquesta iniciativa ha estat impulsada per l'associació sense ànim de lucre Turó Acció Social Cultural (TASC), que aglutina un seguit d'associacions del Turó de la Peira i que, des de l'any 2005, gestiona l'equipament públic de Can Basté. Mitjançant projectes com aquest i d'altres, està convertint el centre en un referent en l'àmbit de la fotografia, també la que fa denúncia social.

Revela
Premi Internacional de Fotografia als Titulars dels Drets Socials

Pàgina dels premis
www.premiorevela.com
Pàgina del C.C. Can Basté
www.canbaste.com

Walden Bello **Food wars**
Crisis alimentaria y políticas de ajuste estructural
978-84-92559-36-7 | 288 pàgs. 21 €

editorial **virus** editorial · distribuïdora · llibreria web
www.viruseditorial.net | www.virusllibreria.net | info@viruseditorial.net

MÚSICA

La resurrecció del punk que vindrà

La banda de hardcore-punk sueca Refused torna als escenaris després de catorze anys

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Comencem pel final. 6 d'octubre de 1998, Harrisonburg, Virgínia, EUA. Refused, la banda sueca que va reinventar el hardcore-punk durant la dècada dels 90, ofereix el seu últim concert. L'escena no pot ser més evocadora: un soterrani d'una casa particular ple de joves preparats per escoltar a dels seus referents. Després de quatre cançons, la policia arriba per desallotjar el concert. Mentre entren per la porta, comença a sonar uns dels himnes de la banda, "Rather be dead" (Prefereixo ser mort). Quan la policia talla la llum, el seu cantant i *frontman*, Dennis Lyxzén, es queda sol cantant l'estrofa final de la cançó, "Rather be alive" (prefereixo ser viu), que es repeteix un cop rere l'altre, acompanyat per una audiència entregada. Dies més tard, el grup va publicar un comunicat, sota el nom *Refused are Fucking*

Refused, probablement la banda de punk-hardcore europea per antonomàsia, es va formar el 1991 a Suècia

Dead, on explicaven les raons de la seva separació. Amb un to propi d'un grup d'acció polític situacionista -potser també pretenien ser cultural-, culpen la indústria musical i cultural de la seva ruptura: "Quan ens convertim en una altra subcultura amb tots els atributs correctes en lloc de ser una contracultura real, llavors ha arribat l'hora de morir".

D'esquerra a dreta: Kristofer Steen, Dennis Lyxzén, Jon Brännström i David Sandström

Probablement, Refused és la banda de punk-hardcore europea per antonomàsia. Integrada per Dennis Lyxzén (veu), Jon Brännström (guitarra), Kristofer Steen (guitarra/baix) i David Sandström (bateria), es va formar el 1991 a Umeå, possiblement la ciutat sueca que ha vist néixer més grups per metre quadrat. Després d'un parell d'EP, el 1994 va sortir el seu primer disc, *The just might be...the truth*, fortament influenciat pel so New York hardcore que dominava l'escena del moment. Però és el segon disc, *Song to fan the flames of discontent*, que els

situa com una de les bandes més influents el 1996. Refused sempre havia estat un grup obertament polític, però, al seu segon disc, les lletres evolucionen clarament cap a unes postures clarament anticapitalistes i revolucionàries. Cançons com "Rather be dead" o "Coup d'état" formaran part d'una generació sencera i marcaran tota una època.

Sens dubte, la consolidació absoluta de la banda va arribar amb la peça mestra *The shape of punk to come* (La forma del punk que vindrà). El mateix títol del disc deixava molt clara la intenció

del grup suec. Sabien perfectament que el que havien fet sortia dels marges. El disc esborrava les fronteres entre el punk, el hardcore i el metal i les fusionava amb el techno o, fins i tot, ritmes jazzístics. Els canvis de ritme constants i les estructures complexes de les cançons es fusionaven a la perfecció amb un missatge polític directe, però, allora, carregat de poesia. Cançons com "New noise", "Refused Party Program" o "Protest song 68", recollien el sentiment que, pocs anys després, s'expressaria en el moviment anticapitalista. La banda va

seguir explorant nous camps amb l'EP "The New Noise Theory EP", cosa que va aconseguir. Però no van pair gaire bé l'èxit i no van poder continuar reinventant-se.

Després de catorze anys, sense disc nou i amb la premissa que "no hi haurà lloc per a l'avorritment", Refused ha decidit tornar als escenaris, com si volgués acabar allò que no va poder fer el 1998. Però aquest cop, ha optat pels grans festivals. A Barcelona, tocaran al Primavera Sound el dijous. Probablement, no és el lloc més adient: un macrofestival patrocinat per desenes de multinacionals i amb subvencions més que generoses per part de l'Ajuntament de Barcelona, que retalla en cultura de barri però promociona la cultura del *show bussines*.

D'alguna manera, es trenca l'esperit de la banda, però, segons diuen ells mateixos: "Volem tocar per a tothom". Sembla que, durant aquests catorze anys, algunes coses han canviat. Malgrat tot, el compromís polític i les ganes d'explorar noves formes musicals no han desaparegut. El dijous serà inevitable que ens passi pel cap la idea d'un nou disc, mentre sonen els acords d'una grup que, encara avui, ens pot mostrar el punk que vindrà.

La veritable raó de la seva mort

Quan el grup es va separar, el 1998, el comunicat deixava clar que les raons de la separació eren el refús de formar part del negoci de la música capitalista: "Continuarem intentant acabar amb el sistema de classes, cremant museus i escanyant la gran mentida que anomenem cultura". Vuit anys després de la seva dissolució com a grup, sota el títol *Refused are fucking dead*,

un documental mostrava les raons reals de la desfeta, molt més terrenals.

El documental, dirigit per Kristofer Steen, membre de la

banda, és una petita obra d'art que, de nou, traspasa els marges del típic retrat de la vida i la mort d'un grup de música. A través d'entrevistes amb els exmembres del grup i de la creació d'una atmosfera semblant a la que devia patir el grup a l'època de la seva separació, Steen ens mostra que les raons fonamentals que van fer que el grup se separés van ser les desavinences personals

entre els seus membres. Però, sobretot, el cansament psicològic que els va produir el fet de no sentir-se valorats i tocar en concerts mig buits, quan ells mateixos esperaven un èxit molt més rotund d'un disc que sabien que havia suposat un trencament amb tot el que s'havia fet fins aleshores. Potser el que no sabien era que, moltes vegades, els genis són incompresos.

MÚSICA

Treure suc de la pobresa

Zibechi fa aflorar els mecanismes de dominació que s'amaguen en el combat capitalista contra la pobresa

La Marató de TV3 és un exemple pràctic del que tracta Zibechi al seu llibre

Alba Gómez
expressions@setmanaridirecta.info

El periodista uruguaià Raúl Zibechi ha dedicat molts anys a examinar els moviments socials de l'Amèrica Llatina. La seva veu crítica, coneguda i afinada, sempre ha fet emergir idees interessants al continent llatinoamericà, que han tingut ressonància a altres llocs del món.

En aquesta ocasió, el pensador publica *Política y miseria* (Zambra i Baladre, 2012) i enceta un nou debat que, al seu parer, sovint resta en segon pla: les formes de dominació, contenció, assimilació i desmobilització que emanen del capitalisme amb l'excusa de "combatre la pobresa".

Per a Zibechi, la pobresa és l'epicentre d'un fals problema social. Les elits polítiques i econòmiques s'esforcen a convèncer-nos que l'empobriment -el nostre i també el de les societats- és fruit del fracàs. Hi ha un consens ampli sobre la necessitat d'eradicar la misèria, però, com recorda l'autor, encara es manté intacte el vel que oculta el problema real: la riquesa i l'acumulació de capital.

El silenci continua sent hegemònic perquè, d'ençà de la guerra del Vietnam, les elits s'han dedicat a dissoldre les experiències no capitalistes i a cooptar de manera no violenta els moviments socials més crítics per mitjà de contraprestacions i de falses polítiques socials. "Els opressors sempre s'han entestat a eliminar o controlar els espais socials autònoms dels oprimits perquè són el bres-

sol de les revolucions", manifesta Raúl Zibechi.

I l'estratègia els ha sortit prou bé. El llibre recull un ventall ampli d'exemples que ho constaten: des de les comunitats de Chiapas que han acceptat donacions del govern, fins al moviment *piquetero* argentí, absorbit en part pels plans socials de l'Estat, passant per certes comunitats maputxe que han rebut terrenys de l'Estat xilè. Segons l'autor, tot això ha estat possible perquè les administracions -progressistes o conservadores-, els sindicats majoritaris i moltes ONG han seguit les tesis del Banc Mundial i han fet seva la premissa de Sun Tzu segons la qual "l'art suprem de la guerra és sotmetre l'enemic sense lluitar".

Les cares de la contrainsurgència

El recorregut del llibre comença al bressol de les polítiques socials capitalistes: a l'origen mateix del Banc Mundial. Armat de dades i d'exemples pràctics, l'autor desmunta les polítiques "solidàries i socials" dels estats. Més endavant, posa la lupa sobre un terreny que coneix molt bé: l'evolució de molts moviments socials convertits en organitzacions institucionalitzades a conseqüència de les polítiques socials dels governs.

Aquestes polítiques socials capitalistes han comportat, en definitiva, quatre conseqüències importants, als ulls de Zibechi: han aconseguit relacionar la pobresa amb l'amenaça a l'estabilitat i han apartat la riquesa del camp visual; han evitat canvis

Política y miseria

Autoria: Raúl Zibechi
Editorial: Zambra i Baladre
Any: 2012
Pàgines: 144

estructurals i han congelat les desigualtats; han bloquejat el conflicte social, i han provat de dissoldre l'autoorganització que emergeix des de baix. Tot i que això potser no ho han aconseguit.

L'assaig, detallat i en algunes pàgines fins i tot repetitiu, situa el focus en el continent llatinoamericà, però també és vigent a casa nostra. Sense anar més lluny, fa pocs dies, vam presenciar com la televisió pública catalana posava en pràctica el discurs dominant de la lluita contra la pobresa amb una marató televisiva i defugia denunciar les causes i les responsables de la desigualtat.

ZONA LLIURE

D'AHIR PER DEMÀ

Massacs, la pau i el punyal

Roger Costa Puyal

El cas de Domènec Massacs Torrente -pacifista que va intentar assassinar Primo de Rivera- és molt curiós i, alhora, molt representatiu d'una mena de consciències que es van forjar en el món obrer de principis del segle XX. Era un home recte, capaç de viure en coherència amb les seves idees fins a les darreres conseqüències. Trobava la dignitat en el treball i l'ascetisme, era un pacifista i antimilitarista convençut i militava al grup esperantista Pacó kaj Amor (Pau i Amor) i a la CNT.

Massacs va néixer el 30 d'octubre de 1891 a la Barceloneta, però va viure sempre a Gràcia, on era veí i gran amic de Pere Mateu i Ramon Casanelles, que el 1921 justificarien el president del govern espanyol, el conservador Eduardo Dato. Amb tan sols onze anys, el 1902, el petit Domènec va secundar la vaga general de Barcelona I, per això, va ser acomiadat de la impremta on treballava des de feia un any. El 1911 va entrar de mecànic al dipòsit de tramvies, al Torrent de les Flors. En aquells anys, ja es dedicava a repartir segells de la clandestina CNT a la plaça d'Orient. El 1919, durant la vaga de La Canadenca, va ser acomiadat dels tramvies per sindicalista i, l'any 1920, va ser condemnat a sis anys de presó per enfrontar-se a la Guàrdia Civil.

El maig de 1926, va sortir de la presó, va refusar celebrar el seu alliberament i es va instal·lar a Sallent. Va ser aleshores que va decidir enfrontar-se a l'autoritat en solitari i de cara. Segons Ramon Fernández, alumne del Pacó, "Massacs es declarava antiviolent i li repugnava fer servir armes que poguessin produir víctimes innocents. Res de bombes ni pistoles. A més, va actuar en solitari per no comprometre ningú". El 31 de juliol de 1926, es va armar amb un punyal i es va dirigir a Capitanía General -on Primo de Rivera havia assistit a una recepció- amb la idea d'ajusticiar el dictador. Al Pla de Palau, Massacs va esgrimir el punyal i es va llançar cap al cotxe oficial, però va relliscar amb el marxaepel del vehicle i els guàrdies se li van llençar al damunt. El van tancar a la Model amb una cama trencada fins al judici, a finals d'any. Allà, va conviure amb presos polítics, com Joaquín Maurín o Garcia

Oliver, que refusaven les aventures individuals i s'en burlaven dient-li *Guzmán el Bueno pel numeret del punyal*. Durant el judici, Massacs va ratificar el desig d'assassinar el general colpista i el seu advocat es va indignar davant la negativa de declarar-se innocent o boig. Va ser condemnat a deu anys de presó i portat al presidí de Cartagena a principis de 1927.

El 17 d'abril de 1931 va sortir de la presó arran de l'amnistia general de la Segona República i va entrar a treballar a La España Industrial. Després de la feina, impartia classes d'esperanto al Pacó, a la plaça del Sol, i després es dedicava a investigar a la Biblioteca Popular de la Diputació. El 1933, va fer una vaga de fam de tres dies en solidaritat amb la que feia Gandhi en aquells moments a l'Índia, com a protesta contra l'imperialisme anglès. Durant les jornades del juliol de 36, va exposar la seva vida per socórrer les persones ferides a les barricades i, un cop derrotat l'alçament feixista, va ser elegit membre del Consell de la Col·lectivitat de La España Industrial. Quan va acabar la guerra, va ser empresonat, el 15 de febrer de 1939. Va sortir de la presó el desembre de 1942 i va tornar a treballar a La España Industrial fins que es va jubilar, el 1957. Durant aquests anys, va continuar militant en grups esperantistes i pacifistes i també va donar classes al club d'amics de la UNESCO. En jubilar-se, va escriure una carta molt divertida on explicava que, com a laic i obrer, aquesta era una de les poques celebracions que faria. Massacs va viure una vida plena i va fer el que creia més necessari en cada moment sense tancar-se cap camí; els seus llibres, apunts i treballs històrics van ser devorats pel franquisme i ell va morir el 23 de gener de 1965 a la clínica l'Aliança de Barcelona.

agenda directa

BENIMACLET

Dijous 31 de maig
Presentació: L'Escola Lliure de l'Hort del Pi
 19h CSO El Nido. C. Carreres Puchalt, 7.
 En el marc de les Jornades per l'Educació lliure. Organitza: CSO El Nido

BARCELONA

Dimecres 30 de maig
Assemblea informativa sobre la situació actual de Laura Gómez
 18h Sala Costa i Font
 Organitza: CGT-Federació Local de Barcelona
 Més informació: www.cgtcatalunya.cat/

Dijous 31 de maig
Xerrada sobre la 'crisi' per tractar aspectes relacionats amb la necessària reforma fiscal des d'una perspectiva integral
 19h Centre Cívic Pati Llimona C. Regomir, 3, baixos.
 Hi participarà José Ángel Mayo, tècnic d'Hisenda a l'àrea d'Inspecció, pèrit judicial en delictes econòmics, economista i auditor de comptes, coordinador a Catalunya del Sindicat de Tècnics d'Hisenda (GESTHA) i membre de la Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària. Moderarà l'acte en Tomàs Jiménez Araya, membre del CTD.
 Organitza: Centre de Treball i Documentació (CTD)

Divendres 1 de juny
Inici de la Segona Mostra de la Formació i el Circ Social a Nou Barris: La Festa del Circ Social a Nou Barris
 17h Plaça Francesc Layret
 La Festa del Circ Social es va iniciar com un acte de final de curs dels projectes d'educació artística i en valors a través del circ que fem amb els Casals Infantils de Trinitat Nova El Desvan, el Grup Muntanyes de Verdum, el SOIA de Roquetes i el PDI Canyelles. Ara per ara, és una gran festa on conflueixen els diferents projectes d'educació en circ per a infants, adolescents i joves, fets en

Jornades 'Com podem aturar l'extrema dreta?'

BARCELONA, dissabte 2 de juny

Aquestes jornades són un espai per debatre com podem impulsar millor la lluita contra l'extrema dreta. No seran classes magistrals, sinó una oportunitat perquè totes les persones que donen suport a UCFR puguin compartir idees i propostes, preguntes i diverses respostes. L'objectiu és enfortir i estendre la lluita d'UCFR i construir més unitat contra el feixisme. Programa: 11h Acte d'obertura: *Formem-nos davant el racisme i el feixisme*, amb Rosa Cañadell, portaveu d'USTEC. 11:30h *Allò que sempre has volgut saber sobre UCFR... cinc preguntes típiques*. Algunes tenen respostes clares, d'altres no tant, però paga la pena debatre-les a fons. En aquesta sessió, treballarem en grups petits sobre diverses qüestions bàsiques de la lluita d'UCFR. 14h Dinar Popular 16:30h Tallers en paral·lel: la Xarxa Antirumors fa una feina contínua de conscienciació, amb fulls volants, vídeos i cursos per a agents antirumors. Aquest taller oferirà un tastet de la seva feina, amb algunes activitats de les que duen a terme als seus cursos. Amb Karol Astudillo, activista d'UCFR i coordinadora de la Xarxa BCN Antirumors; La Xixa Teatre, entitat membre de la Xarxa BCN Antirumors especialitzada en teatre social antirumors. *Qüestions legals de la lluita contra el feixisme*. En aquest taller, s'explicarà el marc legal que ens envolta, i com podem treballar de manera més efectiva davant els problemes que sorgeixen. Taller dirigit a denunciades per mobilitzacions antifeixistes i per interessades en la matèria, amb Carla Duran, advocada i UCFR El Garraf. *Com treballar accions massives antifeixistes, Rock Against Racism com a model i/o experiència*, amb Miquel Ramos, Obrint Pas; Weyman Bennett, Unity Against Fascism (GB). Acte final: amb la unitat podem aturar l'extrema dreta! Presenta i modera Amaia García, UCFR Clot. Amb Rosa Toran, Amical Mauthausen; Esteban Ibarra, Movimiento Contra la Intolerancia; Miquel Ramos, Obrint Pas; Weyman Bennett, Unity Against Fascism (GB); Txell Bru, UCFR. Lloc: Espai Jove La Fontana, Gran de Gràcia 190. Organitza: Unitat Contra el Feixisme i el Racisme

Més info: <http://unitatcontraelfeixisme.wordpress.com/jornades/>

coordinació amb la Taula de Franja i amb el suport de l'Agència de Salut Pública de Barcelona. Durant el curs, també hi col·laborem més projectes socials i educatius i hi estan convidats el veïnat, els instituts, les escoles i tothom que vulgui gaudir del circ com a eina de transformació social. Cada any se celebra en un d'aquests

Sopador Popular Solidari amb les detingudes de l'1 de maig i la vaga del 29-S: Si deixem que en tanquin una, ens acabaran tancant a totes
 Kasa de la Muntanya
 Av. Sant Josep de la Muntanya, 33.
 20h Xerrada-debat sobre la situació legal A càrrec de l'advocat i activista Eduardo Cáliz. 21:30h Sopar Vegà
 Organitza: Kasa de la Muntanya

Concert: El Generador
 22:30h Centre Cívic Can Basté
 Pg. de Fabra i Puig, 274.
 Amb el grup The Poncharelos, Ska funk.
 Organitza: Radio RSK i Can Basté
 Més informació: www.canbaste.com

Dissabte 2 de juny
Mercat d'Intercanvi i de segona mà
 De 10 a 14h Horta
 C. Mare de Déu de Montserrat, 3.
 Organitza: AVV Can Baró i Banc del Temps de Can Baró. Més informació: bdctcanbaro@gmail.com o 932 199 244

Mercat de segona mà d'articles infantils
 14 a 20h C.C. Convent de Sant Agustí
 Plaça de l'Acadèmia de Barcelona
 Organitza: Mercadillo BeGreen
 Més informació: mercadillobegreen@gmail.com

Diumenge 3 de juny
Trocacec+Assemblea de barri Poblesec
 11h a 14:30h Trocacec: Mercat d'intercanvi. C. Blai entre Poeta Cabanyes i Nou de la Rambla. 14:30h Dinar de traje 18h Assemblea de Barri (plaça del Sortidor). Organitza: Assemblea de Barri Poble Sec. Més info: <http://assembleapoblesec.wordpress.com/>

Dimarts 5 de juny
Presentació: Cercant Alternatives
 19:30h Local Social EcoConcern
 C. Mare de Déu del Pilar, 15, principal.
 Presentació de la revista amb Josep Manel Busqueta, membre del grup d'economia crítica TAIFA.
 La cerca d'alternatives al capitalisme té una trajectòria molt llarga. En aquesta presentació, s'exploraran tant experiències històriques com propostes més

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

A la Directa **necessitem un telèfon... sense fils!** Si en tens un que no fas servir i ens el pots cedir, avisa'ns a subscriptions@setmanaridirecta.info

Se cedeix terreny de 500m2 aprox. per agricultura al Baix Penedès. Condicions a convenir. cmompeat@yahoo.es

Al Contrainfos de **LaTele.cat** necessitem alguna persona per fer de **community manager**. contrainfos@latele.cat

La Directa busca gent que la reparteixi o que vingui a ensorrar els dimecres al matí. A canvi, t'endús la teva gratuïta. Més informació: distribucio@setmanaridirecta.info

Xarxa d'intercanvi a través d'Internet: www.volstens.org

> EL TEMPS

DIJOURS 31

Tremenda falca anticiclònica. L'estiu sembla que ha arribat per quedar-s'hi. Sense núvols a la vista.

DIVENDRES 1

Més calor, més termòmetres a l'alça, més estabilitat. Hi haurà calma absoluta i algunes boirines al prelitoral.

DISSABTE 2

Màniga curta, platja i aprofitar l'esclat del final de la primavera per gaudir de grans paisatges a l'interior.

DIUMENGE 3

Únic dia amb una lleugera inestabilitat. Creixeran tempestes a les comarques de Ponent i del Pirineu a mitja tarda.

DILLUNS 4

Traces de núvols baixos i mitgens durant el matí. Malgrat això, predominarà el sol a la majoria de comarques.

DIMARTS 5

La falca anticiclònica tornarà a agafar força i el sol es farà omnipresent de punta a punta de la jornada i del territori.

recents d'intents de construcció de societats alternatives, amb la finalitat de poder identificar camins cap a una nova societat. Organitza: EcoConcern-Innovació Social. Més informació: <http://www.pangea.org/ecoconcern>

CASTELLÓ DE LA PLANA

Dijous 31 de maig

Xerrada: 'El trauma del decreixement'
19h Llotja del Cànem. C. Cavallers, 1.
En el marc de les Jornades *No es una crisi, es capitalisme: Contradicciones i Alternativas*, a càrrec de Miquel Amorós. Organitza: Ateneu Anarquista de Castelló. Més informació: www.ateneuanarquista.org

Divendres 1 de juny

Presentació del llibre: 'Alimentación bajo sospecha'
19h Llibreria Babel
C. Guitarrista Tàrraga, 20.
En el marc de les jornades *No es una crisi, es capitalisme: Contradicciones i Alternativas*, a càrrec de l'autor Gustavo Duch. Organitza: Ateneu Anarquista de Castelló. Més informació: www.ateneuanarquista.org

Dissabte 2 de juny

Jornada 'No es una crisi, es capitalismo: Contradicciones y Alternativas'
Local Popular de Castelló. C. d'Amunt, 167
12h Xerrada: *Sobirania alimentària*, a càrrec de Gustavo Duch. 14h Dinar popular. 19h Xerrada: *Democràcia Inclusiva: en transició cap a l'autonomia, la comunitat i la reintegració amb la natura*, a càrrec de Blai Dalmau, membre del Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva de Catalunya. Organitza: Ateneu Anarquista de Castelló. Més informació: www.ateneuanarquista.org

DELTEBRE

Divendres 1 de juny

Xerrada: 'Creus que els bancs et roben?'
19h Centre Social Lo Maset
C. Estació, 45.
A càrrec d'Enric Duran
Organitza: Centre Social Lo Maset

Vint-i-cinquè aniversari del Casal de Joves de les Corts

BARCELONA, maig i juny de 2012

Programa: dijous 31 de maig Casal de joves de Les Corts. C. Dolors Masferrer, 33. 18h Xerrada dels 25 anys del Casal. 19:30h Inauguració del nou *grafitti*. 20h Dansa vertical; espectacle *Hasta la cima* (Terrassa) 22h Concert: Stress (barri de les Corts), The Kluba (des de Reus). Divendres 1 de juny Casal de Joves. 17h Videojocs clàssics japonesos a càrrec de CEO, Heavenly i Kritik (Espai de trobada). 18h *King of the circle*, organitzat per Bboys i Bgirls del Casal (Auditori) 20:30h Sopar per a entitats i amics a Dolors Masferrer, 33. 22h Espectacle d'Improspero improseso (Auditori) a càrrec d'Improacatomba 23:30h PD del Barri. Dissabte 2 de juny Plaça de Can Roses. 12h Gimcana creativa a càrrec de CEO, Heavenly i Kritik. 14h Dinar popular a càrrec de l'Ateneu Popular de les Corts. 16h Espai obert de *skate* i torneig de ping-pong a càrrec de Jovecardi. 19:30h Tabalada a càrrec de Diables de Les Corts, Bocs de Can Roses i República de l'Avern. 20:30h Correfoc a càrrec de Diables de Les Corts i Bocs de Can Roses. Pista Esportiva Arístides Maillol Avinguda Joan XXIII, 1. 21:30h Macroconcert gratuït: No Estem d'Akord (barri de les Corts), Pirat's Sound Sistema (barri de Sants), Aspencat (des del País Valencià). Organitza: Casal de Joves de Les Corts.

Més info: <http://www.joveslescorts.info>

GRANOLLERS

Dissabte 2 de juny
Presentació del llibre: 'Terra Lliure. Punt de partida (1979-1995)'
18:30h Anònims
C. Ricomà, 57.
Amb Agustí Barrera (historiador) i Pep Musté i Carles Benítez, dos dels autors del llibre.
Organitza: Anònims, Menjars i Pensars

LLEIDA

Divendres 1 de juny
Antifa Kombattour
22:30h Cotton Club
Carretera Vall d'Aran, km 0,7.
Amb Non Servium i KOP
Organitza: Col·lectiu a les Trinxeres, Lleida Antifeixista, Kamiloqueta Muscaria
Més informació: www.musikaze.com/antifakombattour

MATARÓ

Dissabte 2 de juny
Mercat de segona mà
De 9:30 a 15h Nau Minguell
C. Pasqual Madoz, 10.
Organitza: SerieB Market
Més informació: info@seriebmarket.com

MOLINS DE REI

Dimecres 30 de juny
Concert: Estúpida Erikah
Quart concert del cicle de Músiques Invisibles. Estúpida Erikah és un grup convençut que l'estupidesa sempre regnarà en aquest món
20h Obrim l'Ateneu Mulei. Servei de barra + entrepans *per a tothom.
20:10h Altraveu en directe des del Mulei
21h Inici del concert (emès en directe a Ràdio Molins de Rei via FM i Internet)
Organitza: Ateneu Mulei
Més informació: www.mulei.cat

SALLENT

Dissabte 2 de juny
Mercat de l'Estraperlo
A partir de les 11h Plaça dels arbres
12:30h Taller de compreses de roba fetes a mà
13:30h Breu xerrada sobre l'Ecoarxa del Bages
14h Paella
17h Xerrada-taller: *Els usos de les plantes medicinals*, a càrrec d'Esteve Padullés
18h *Jam session* a càrrec dels Combos de l'Escola de Música de Sallent
Organitza: Ecoarxa del Bages
Més informació: www.bages.cat

SANT CUGAT

Dissabte 2 de juny
Sopar-tertúlia: 'Història de l'Esquerra Independentista'
19h Casal Popular la Guitza
A càrrec d'Ignasi Beà, regidor de la CUP a Sant Cugat del Vallès.
Organitza: Assemblea de Joves de Sant Cugat (AJSC)
Més informació: www.laguitza.cat i [/acampadasantcugat.wordpress.com/](http://acampadasantcugat.wordpress.com/)

SANT PERE DE RIUDEBITLLES

Dissabte 2 de juny
Mercat d'intercanvi i de segona mà
9 a 14h Plaça del Paper
Organitza: Escola Estel
Més informació: estel.escola@gmail.com

TERRASSA

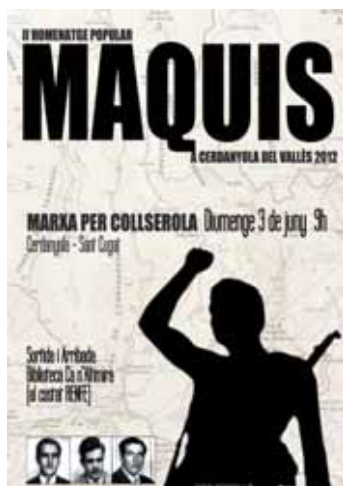
Dimecres 30 de maig
Xerrada: 'El 15-M de nou! Moviments socials i futur'
19h Amics de les Arts i Joventuts Musicals
C. Sant Pere, 46, 1r pis.
A càrrec d'Esther Vivas, activista social i política i Josep Maria Antentas, activista social i professor de Sociologia a la UAB.
Organitza: Amics de les Arts i Joventuts Musicals

II Homenatge Popular al Maquis

CERDANYOLA DEL VALLÈS,
Diumenge 3 de juny

Passejada popular de dificultat baixa pels volts que van cuidar el Maquis a Cerdanyola del Vallès. Segona edició de la caminada per Collserola, amb noves informacions i detalls de la lluita antifeixista duta a terme pels emboscats als entorns de la ciutat vallesana. Sortida i arribada a la biblioteca de Ca n'Altimira a les 9h del matí. Organitza: Mai més.

Més info: www.maimes.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA

Dimecres 30 de maig
Prou retallades en educació!

17:30h Plaça Orfila
Cercavila de les comunitats educatives de Sant Andreu i lliurament del manifest i les signatures recollides.
Convoca: Comunitats educatives de Sant Andreu

Dissabte 2 de Juny

Ocupa Bankia

17h Torreskio
Convoca: #occupybankia

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Alejandro Solalinde SACERDOT MEXICÀ AMENATAT DE MORT PER AJUDAR PERSONES MIGRANTS

“S'aboca sobre el migrant tota la cobdícia i la voracitat de què és capaç l'ésser humà”

L'any passat, 140.000 persones provinents de l'Amèrica del Sud van passar per Mèxic, de camí cap als Estats Units a la recerca d'una vida millor. En el seu intent, moltes van caure en mans de les màfies, que les obliguen a prostituir-se o a participar en el tràfic de drogues. Una part d'aquest èxode, però, té la sort d'arribar als centres d'acollida sorgits al país, entre els quals trobem la Casa del Migrante Hermanos en el Camino, situat a Ciudad Ixtepec, dins l'estat mexicà d'Oaxaca. Obert el febrer de 2007 amb l'objectiu de proporcionar aixopluc, aliment i assistència mèdica, psicològica i legal al col·lectiu migrant, aquest centre ha esdevingut un referent per la labor que hi desenvolupa el seu fundador, el sacerdot catòlic Alejandro Solalinde (Texcoco, Mèxic, 1945). A través de Solalinde, guardonat diverses vegades per la seva activitat solidària, coneixem el compromís de la societat civil mexicana a favor de la democràcia i els drets humans.

Alex Romaguera
indirecta@setmanaridirecta.info

Qui hi ha darrere de les amenaces que ha rebut?

La xarxa criminal que actua pel control i el tràfic de migrants, dins la qual trobem funcionaris públics, policies, càrtels i altres estructures de poder. Per aquests grups, els migrants no són persones, sinó mercaderia amb què traficant òrgans i crear circuits de prostitució, pornografia o comerç de droga. Consideren els migrants com un botí per a accions delictives.

Per què passa això?

S'explica per la manca d'atenció de les institucions a les persones i els nuclis familiars. I perquè s'ha deixat l'escola en mans d'un sindicat cacic que n'ha segregat la gestió i no educa els futurs ciutadans. L'Església catòlica també s'ha dedicat a la burocràcia i a treure rèdits dels seus immobles en lloc d'acompanyar els sectors més desvalguts. I el govern i la classe política no fan res per evitar-ho; estan massa corromputs i només pensen en conservar els seus privilegis.

El maig de 2011 es va aprovar la llei de migració de Mèxic. No ha

ROBERT BONET

servit per resoldre els abusos comesos amb les persones novingudes?

Tant el congrés com la cambra baixa s'hi van comprometre i la publicació de la llei en si obre una nova perspectiva, ja que empara el migrant en l'accés a la salut, a la feina i al reagrupament familiar. Però el reglament, que s'havia d'aprovar el novembre passat, encara està per definir. Si surt tal com està, només contentarà els interessos dels Estats Units, no pas l'esperit dels legisladors de garantir la dignitat de les persones migrants.

“Les dones i els joves contribueixen a generar la consciència necessària”

El poder legislatiu està distanciat de l'executiu?

És molt més sensible, ja que ha aprovat un marc mínimament garantista. Això ens dona esperança i també els col·lectius de dones i la generació de joves de classe mitjana i alta que, tot i tenir la vida resolta, s'impliquen en les lluites socials. Uns i altres generen la consciència necessària per canviar les coses. Qui surti elegit a les eleccions d'aquest mes de juny es veurà pressionat per abordar la qüestió de forma justa.

Quin és l'abast dels centres que protegeixen les migrants en el seu periple?

Constituïm una xarxa de 55 punts d'acollida coordinats per la Pastoral de Mobilitat Humana Pacífic Sud del bisbat mexicà. Una comunitat a la qual s'han sumat desenes de joves cristians i altres que no ho són, a part de persones migrades que s'han establert al país i treballen en la gestió d'aquests equipaments.

Per què Oaxaca pateix una repressió tan ferotge?

És de les zones més castigades del país, juntament amb Chiapas, a causa del sistema corrupte creat pel Partit Revolucionari Institucional (PRI), la primera força del país. El nou governador sembla predisposat a canviar les polítiques, però l'aparell priista continua fomentant l'exclusió dels més pobres i els seus cacics es lucren amb el tràfic de migrants.

Hi ha una part de xenofòbia en la persecució de les persones migrants?

El migrant és l'ase dels cops. Sobre ell s'aboca tota la cobdícia i la voracitat de què és capaç l'ésser humà. Sembla que avui tingui menys valor que el diner, que per molta gent ha esdevingut el bé suprem. I en molts casos, amb afany d'enriquir-se, se'l titlla de delinqüent mentre se l'utilitza com a mà d'obra barata, fet que demostra la hipocresia del capitalisme i de les institucions que col·laboren amb aquest sistema.

L'Església tampoc hi ajuda?

La seva jerarquia és part de la no-bleta i l'aparell monàrquic que pretén controlar la moral col·lectiva. Manté una actitud contrària a la vocació social de l'Evangelí i dels cristians de base, com revelen els negocis, els privilegis i les prevenides que obté. Per a ella, el poble és la ciutadania laica a la qual pot arrebassar els drets. I això és una immoralitat i un atemptat a la fe.

Els albergs han de suplir la desídia de les institucions?

Primer hem de ser conscients del nostre paper i pensar que no som aquí per ajudar els migrants perquè se'ls esclavitzi als Estats Units. L'objectiu és acompanyar-los en el seu procés personal, promocionant-los en l'àmbit laboral, social i humà. Alberto Rodríguez n'és un exemple. Venia de Guatemala i, malgrat els problemes que ha tingut amb la policia investigadora federal mexicana, avui és un dels coordinadors del centre i un reconegut activista social.

Encara és poca la gent que torna al seu país?

Sens dubte, per això és necessari un canvi d'actitud de les institucions mexicanes, que en lloc de servir als Estats Units han de crear un pla de desenvolupament per a la immigració amb la resta de països llatinoamericans. Amb la feina dels 55 punts d'acollida coordinats per la Pastoral i l'empeny dels joves i les dones compromeses amb els drets humans, podem fer-ho possible.

. LA COLUMNA

Volent que tornem a les cavernes

Tere Mollà
opinio@setmanaridirecta.info

La setmana passada, a Ointinyent, el meu poble, estan celebrant els 350 anys de Maria com patrona de la ciutat. Ho celebren amb els missatges de sempre i que pretenen mantenir la submissió, la desigualtat, l'obediència cega, la negació del plaer, la maternitat com a via única de creixement personal...

No entraré en com ho celebren perquè em semblen prou estúpids tots els rituals que acompanyen aquestes històries per a poder seguir mantenint el seu poder sobre la resta.

No poden suportar que les dones tinguem la condició de ciutadanes amb plenitud de drets, ja que seria com admetre que podem rebel·lar-nos contra el poder establert. I, per a ells, el primer dels poders és el de Déu i, per suposat, la seva figura és masculina. Per remarcar la feina, el déu de qualsevol de les grans religions monoteistes ha dipositat el seu poder a la terra en mans únicament masculines.

Som moltes les que reneguem del paper que ens assignen i que no volem ser ni mares ni submises

El fet que poguem decidir sobre els nostres cossos i, per tant, sobre el nostre plaer i la nostra maternitat, suposa, no només un atac als rols que reforcen amb la figura de Maria, la Mare i gran submissa, sinó que suposa també un atac a la seva autoritat en tots els àmbits. Els és ben bé igual si portem criatures al món que morin de gana o de calamitats, volen el control dels nostres cossos, a través, també, de governants reaccionaris per a que res canviï. Perquè volen tot el poder.

Obliden que una societat que deixa de banda la meitat del talent de la meitat de la seva població no pot avançar. Que una democràcia sense la veu de la meitat de la població no és democràcia. Obliden que som moltes les que reneguem del paper que ens assignen i que no volem ser mares, ni submises, ni mudes, ni cegues, però sí sordes als seus dictats des de la nostra pròpia elecció.

Tenen el poder però, davant dels ulls de molta gent, han perdut tota la seva autoritat moral en no condemnar la mort de dones a mans de les seves parelles o exparelles amb la mateixa fúria que defensen el que anomenen "la vida dels no nats".